

LES NOSTRES FESTERES DE SANT VICENT 2019

MAR FAS DIAGO
REGINA DE LES FESTES
PATRONALS DE SANT VICENT
FLAUTA

CLARA CANÓS VALLS
CORT D'HONOR FESTES
PATRONALS DE SANT VICENT
SAXÓFON

JA FA VINT ANYS!

José Daniel Moliner Melià

ISSN 1699-7417

Dipòsit legal: CS 250-2000

Schola Cantorum és la revista de l'Ateneu Musical Schola Cantorum, entitat fundada l'any 1955 per don Miguel Arnau Abad.

Web: lascholacantorum.org

Disseny i maquetació:
Alejandro Albert Lizandra

Revisió de textos:

Manolo Roig

Consell de redacció:

Maria Jesús Vicente Tido

Vicente Joaquín Lacomba
Orenga

Pepa Salvador Daròs

L'Ateneu Musical Schola Cantorum és una entitat molt valorada i estimada a la Vall d'Uixò, la seua projecció i presència en l'àmbit social i cultural és molt alta. Tant les seues agrupacions musicals i artístiques com la seua escola de música són valorades pels veïns, molts d'ells seguidors entusiastes de tot el que es fa. Una entitat que s'ha anat construint fent passos al llarg de la seua història.

Fa vint anys es va fer un pas endavant en un projecte que pretenia donar més projecció social i major difusió a tot allò que es feia en l'entitat musical. Aquest projecte era la creació d'una revista que fora el canal de difusió de les notícies i de tota informació relacionada amb la Schola Cantorum i la música.

El president de l'entitat Felip Miralles es va mostrar il·lusionat quan li vaig presentar la idea i no va dubtar a recolzar el projecte. De seguida s'hi va formar un equip de persones molt creatives, motivades i amb ganes d'invertir el seu temps en fer que la revista fora una realitat.

El resultat ja el coneixeu: una revista on trobem notícies de totes les activitats realitzades, articles d'investigació i divulgació, entrevistes, contes, relats, poesies, persones distingides amb algun premi, naixements, moltes fotografies i una original portada de tipus artístic que la fa més atractiva. Tot fet per persones de casa, de la nostra entitat, que posen en cada lletra, en cada dibuix, en cada fotografia tota la seua passió i estima per l'entitat.

Cada any la revista es presenta en les Festes Patronals de Sant Vicent Ferrer, uns dies abans de la inauguració de la Fira, on l'Schola Cantorum també munta un *stand* que és visitat per moltes persones. Com si d'una exitosa novel·la es tractara, la presentació de la revista és un acte molt esperat. En ella es presenten els articles i seccions de la revista mostrant les imatges en una pantalla i també hi ha alguna actuació musical. L'acte compta amb la presència de la Regina de les Festes Patronals de Sant Vicent i la seua Cort d'Honor, així com la del seu president.

Sens dubte és un projecte consolidat i valorat per tothom. Però no ens podem quedar parats i hem de fer un altre pas. Com deia Don Sebastian en *La Verbena de la Paloma*: "Hoy las ciencias adelantan que es una barbaridad". En els darrers 20 anys els avanços produïts en les tecnologies de la informació i la comunicació han fet que internet i les xarxes social canvien la manera en com llegim, ens comuniquem i consultem la informació. Per això el següent pas haurà de ser presentar la revista de l'Schola Cantorum en format digital, d'aquesta manera podrà tindre una major difusió.

04 PRESENTACIÓ JUNTA DIRECTIVA

05 ELS NOSTRES PREMIATS

07 DONEM LA BENVIGUDA A...

08 EL BALCÓ DE LES FOTOS
Manolo Roig

09 MANOLO DE ANA
Vicente Joaquín Lacomba Orega

12 DEL VOSTRE CONSILIARI
Marc Estela i Pujals

13 SEAMOS REALISTAS...
Vicente Joaquín Lacomba Orega

16 EL CARRO-BOCINA
Alejandro Callau

17 20 ANYS DE REVISTA
Carles Valls Gregori

25 SCHOLEROS PEL MÓN
Ovidi Martí

27 PARLEM AMB...
Joan Montón

29 SE SUSPÉN LA FUNCIO!
Jordi Aparici

31 HISTÒRIA D'UN MÚSIC
José Benet Galindo

36 L'OCELL DAURAT
Enrique Salvador Clavell

37 EL CONCERT DE LES TRES BANDES
Sergi Costes Ferré

39 GALERIA DE RECORDS

43 MARES SCHOLERES
Anònim

44 GRUP JOVE

45 INAUGURACIÓ DEL SOLAR

46 MECENES SCHOLA

TAULA DE CONTINGUTS

PRESENTACIÓ

JUNTA DIRECTIVA

Com tots sabreu, des de fa uns mesos a la Schola Cantorum hi ha una nova Junta Directiva. El grup de persones que la formem volem donar-vos les gràcies per la confiança i pel recolzament que ens demostreu cada dia. Hem entrat a la Junta conscients que les juntes anteriors ens han posat el llistó molt alt i amb la responsabilitat de ser els continuadors d'eixa història llarga i bonica que va començar ja fa quasi 65 anys, amb un grup de gent encapçalat pel nostre fundador, don Miguel Arnau Abad.

Ens trobem una entitat forta, amb moltes seccions, amb molta gent que pot aportar grans coses. Volem que senten la Schola Cantorum com sa casa, com el lloc on sempre seran benvinguts. Tenim el cap ple de projectes i d'il·lusions -el repte més urgent és el d'obrir el nou local-, però sabem que la clau perquè eixe futur que desitgem aplegue és el dia a dia, que, entre tots, siguem capaços de crear eixos llaços que ens fan sentir que la Schola Cantorum és una segona família.

En els anys que estiguem com Junta Directiva, vos demanem que sapiguen dir-nos què estem fent bé, quines coses es poden millorar i que sapiguen perdonar aquelles vegades que, com a humans que som, ens enganyem.

Ens sentim molt orgullosos de ser un pas més en el llarg camí que és la Schola Cantorum i ben honrats de representar-vos i d'estar al vostre servei.

Visca la Schola!

Vicent Martínez (Vocal), Pepa Salvador (Vocal), Laura Gómez (Vocal), Francisco Salvador (President), María Jesús Vicente (Secretària), María Dolores Mocete (Vicesecretària), Àlex Tàrraga (Vocal), Jordi Gomis (Vicepresident), Ximo Agut (Vocal) i Mar Félix (Tresorera)

ELS NOSTRES PREMIATS I PREMIADES

Rubén Sáez Peñarroja. Premi a l' Excel·lència en l'Ensenyament Professional de piano. Premi de Grup de Cor Erasmus al Concurs de música de Cambra "MICA FÉ" 2018. Va participar al programa Erasmus+ a Mòdena, Itàlia.

Marta Talamantes Martínez. Premiada IX Concurs Joves Intèrprets de Faura-Benifairó en l'especialitat de piano.

Roser Ramos Talamantes. Premi de Grup de corda amb cello al Concurs de música de Cambra "MICA FÉ" 2018. Guanyadora en Jóvenes Talentos Musicales a Escena del diari Las Provincias.

Jezabel Esbrí Rodríguez, Premi a l' Excel·lència en l'Ensenyament Profesional de piano. Premi de Grup de Cor Erasmus al Concurs de musica de Cambra "MICA FÉ" 2018. En 2018 va ser guardonada amb el 3r premi d'Instrumentistes a Lleida.

Fran Sánchez Cabeza. Premià IX Concurs Joves Intèrprets de Faura-Benifairó en l'especialitat de piano.

Eduard Ramos Talamantes. 1er premi IX Concurs Joves Intèrprets de Faura-Benifairó en l'especialitat de percussió. 2n premi Concurs Internacional de Caixa a Catarroja 2018.

Sergio Gracia Segarra. Primer Premi i Menció d'Honor al IX Concurs Joves Intèrprets de Faura-Benifairó en l'especialitat de vent-fusta.

David Sorribes. 3er premi de Jóvenes Intèrpretes de Castellnovo en l'especialitat de trompeta.

Premi "Francesc Peñarroja" dels Ensenyaments Elementals de Música

TERCER PREMI

Laura Sanchez Martí (Violoncel)

ACCÈSSITS

Sergio Gracia Segarra (Percussió)

Maria Rubio Martínez (Viola)

Donem la benvinguda a...

PALOMA GALINDO PEIRATS

DATA DE NAIXEMENT 18 DE SETEMBRE 2018

PARE VICENTE JAVIER GALINDO MONDRAGÓN

MARE PALOMA PEIRATS TOMÁS

GERMÀ VICENT GALINDO PEIRATS

MARA GUTIÉRREZ ARAGONÉS

DATA DE NAIXEMENT: 8 D' OCTUBRE 2018

PARE: ALFONSO GUTIÉRREZ ORENGA

MARE: MARÍA JOSÉ ARAGONÉS SEGURA

ENZO AGUILERA RODRÍGUEZ

DATA DE NAIXEMENT: 28 D' OCTUBRE 2018

PARE: IVÁN AGUILERA GRAU

MARE: MIRIAM RODRÍGUEZ MARCO

EL BALCÓ DE LES FOTOS

MANOLO ROIG

Al Balcó de les Fotos la música aplega d'un carrer estret, tan estret que pareix que la música vinga de lluny, de molts anys, com si en foren seixanta i els músics vingueren dels anys com d'ahir i el temps no fera mal.

Al Balcó de les Fotos la música aplega dilluns de vesprà.

Primer passa la gent en fileres mudada de dia important i després sant Vicent amb el dit ensenyant a ser pare i ser bo. Per la carrer Trinitat ve la música estreta, però al carrer Nou, com s'eixampla el camí i el Balcó de les Fotos s'apropa, la banda ja forma de sis.

Si el director és savi i coneix els secrets igual que don Miguel, posarà "Mater mea" i dirigirà a tots els músics del món. Sols uns passos més tard i sonant cap avant, cap al cel, quan la música sona millor, passarem pel Balcó de les Fotos, la càmera ens retratarà.

Es veuran tots els músics d'avui caminant i mirant cap avant.
Es veuran tots els músics d'ahir caminant i mirant al futur.
Es veurà cada nota de música exacta venint de l'ahir.
Es veurà cada nota de música exacta marxant al futur.

Es veuran els concerts als teatres i el públic del poble aplaudint.
Es veuran els llarguíssims camins que la música corre pels cors.
Es veuran els xiquets fent creuetes dient la lliçó de solfeig.
Es veurà don Miguel ensenyant a ser pare i ser sant.

Quan la banda s'allunya deixant una història de dies bonics i la música es queda un moment per les cases, les portes i els panys, hi ha una dona que es senya i demana en silenci un any més a la vida per veure passar una banda formada de sis pel baix del seu balcó.

Quan la música es perd i al Balcó de les Fotos es torna a esperar, si u és músic o espera, és molt fàcil plorar.

A Vicenta Daròs Serrano, per tants anys d'aplaudir-nos la primera, per tants anys d'esperar-nos, per saber-nos mirar tan bé.

MANOLO DE ANA

VICENTE-JOQUIN LACOMBA ORENGA

Este año, al estrenar junio, se nos fue Manolo de Ana. Imprescindible de la Schola Cantorum, amigo de todos y enemigo de nadie, viví a su lado tantos momentos fundamentales cuando aun crecía para la vida que pienso siempre tendrá un lugar en mis mejores recuerdos. Siempre lo tendré por amigo, un amigo del que pude aprender las mejores enseñanzas.

Es difícil de entender para el que no lo vivió lo que significaba el bar de la Schola para la misma Schola. Era un mundo dentro de otro y en el que uno necesitaba del otro. Toda la vida de la entidad -conciertos, ensayos de zarzuelas, fiestas de Santa Cecilia, juntas generales...- pasaba de un modo u otro por el bar. Allí estuvo organizando aquel mundo hermoso más de veinte años Manuel Porcar Fenollosa. Lo hizo sin recibir nada a cambio,

generosamente, sirviendo a todos en lo que pudieran necesitar. Uno podía recurrir a él para todo. Miles de cenas, de comidas de Santa Cecilia, un café, una copa... Allí estaba Manolo. Sin que nos diéramos cuenta, pasaron los años, los muchos años, y él siguió allí, en su puesto del bar, con el mismo ánimo y la misma generosidad del primer día. Así hasta que tuvimos que salir del viejo edificio que guardaba los secretos y los recuerdos de tantos.

El último día, antes de cerrar aquella puerta de cristal por última vez, nos quedamos solos. Me contó algunas historias de hombre bueno que era, un poco como para distraer el momento. Como el caballero, Manolo también era gran madrugador y amigo de la caza. Me contó cosas de ella. Después me habló de su padre, por el que sentía un gran

Foto de despedida de la antigua sede de la Schola Cantorum. De izquierda a derecha, Vicente Joaquín Lacomba Orenga, Manolo de Ana, Santiago Aragonés ("el llimonero") y Nasio Fernández Salvador.

respeto, y me dijo si yo le recordaba en el mismo lugar donde estábamos sentados. Me habló de don Miguel. Me recordó cuando me fui a la mili y llegué meses después vestido de Infante de Marina. Me dijo que le parecí un general, nos reímos.

De verdad les digo que pocos pueden entender lo que supuso para los que crecimos allí cerrar aquella puerta. Pero así fue. Así tuvo que ser. Hice unas fotos de aquel momento y ahora sirven para recordar y para la esperanza. Nada le hubiera gustado más a Manolo que tener una nueva sede con un nuevo bar para poder charlar con los amigos de la Schola y para ayudar a todos a cualquier cosa. Porque así era Manolo.

Suelo recordar aquel tiempo hermoso, el mundo de las gentes que levantaron la Schola con todos sus pilares. De entonces ya hay más recuerdos que otra cosa, pero somos una sociedad con mucha historia detrás. Los tiempos duros hermanaron a las gentes de entonces. Somos el fruto de su empeño y de su voluntad de seguir, el resultado del deseo de muchos, el camino que tantos nos mostraron para que hoy lo podamos caminar. La gratitud de la Schola para los que, como Manolo, la levantaron y la sufrieron tanto debe ser eterna. Por eso, con humildad, le doy las gracias por tanto y me sentiría feliz si los *scholeros* de hoy tuvieran la suerte de encontrarse con hombres como Manolo para poder, años después, sentirse orgullosos de recordar todas sus enseñanzas.

En la antigua sede durante la celebración de las bodas de oro de la Schola Cantorum

Manolo Porcar Fenollosa acompañado de su hermano Francisco y su sobrina Rosa Ana Porcar y familia

Bar de la antigua sede de la Schola

DEL VOSTRE CONSILIARI

Marc Estela i Pujals

El propassat diumenge 17 de febrer la nostra entitat vivia un esdeveniment important en la seua història: la benedicció del solar on, si Déu vol, i amb l'ajuda d'entitats, institucions públiques, socis i particulars, s'alçarà la nova seu de l'**Schola Cantorum**. Beneir ve del llatí *benedicere* que significa "dir bé" i aquest acte té un moviment descendent que de part de Déu, com a donador de tot bé, ens comunica vida en plenitud donant fruit a l'obra de les nostres mans; i per altra banda un moviment ascendent, que per part nostra reconeixem Déu, el lloem i li donem gràcies per la seua misericòrdia i bondat reflectida en tots els béns que rebem d'Ell. No pot començar millor este projecte de futur de l'**Schola Cantorum**.

I crec que és providencial que el pati on es preveu edificar la nova seu siga al carrer Benigasló, al costat mateix de l'ermita del nostre patró Sant Vicent Ferrer, i haja estat beneït dins de l'Any Jubilar Vicentí que la Santa Seu ha concedit a les diòcesis de la Comunitat Valenciana amb motiu del 600 aniversari de la mort del Sant valencià; i que a més, per decret del nostre bisbe de Sogorb-Castelló l'entranyable ermita del nostre sant haja estat declarat Temple Jubilar, on s'han celebrat moltíssims actes litúrgics per diferents parròquies de la nostra ciutat, d'altres diòcesis i per diverses associacions, convertint l'ermita i la placeta en un fogar de fe i de pregària compartida. Quin millor "veí" de la nova seu que el sant dominic per demanar-li que protegisca dia i nit la nostra entitat, i per la seua intercessió l'**Schola Cantorum** tinga llarga vida al servei de l'art musical de la nostra ciutat. D'aquesta forma serà una associació que en un clima de convivència respectuosa, pacífica i fraterna seguirà el camí començat l'any 1955 i, amb una dilatada trajectòria cultural acreditada i reconeguda per una immensitat de guardons, podrà seguir escalant cims més alts portant el nom de la Vall d'Uixó per tot arreu del món.

Eixe és el meu desig.

L'Ateneu Musical Schola Cantorum vol expressar el seu condol per la pèrdua dels nostres socis Joaquina García Adrián i Francisco Sevilla Nebot

SEAMOS REALISTAS, PIDAMOS LO IMPOSIBLE

50 años acompañando a la Cofradía de Corazón de Jesús de la Parroquia de la Asunción

VICENTE-JOAQUÍN LACOMBA ORENGA

Con total seguridad, la junta de mujeres de la centenaria y venerable Cofradía del Apostolado de la Oración y Sagrado Corazón de Jesús de la Parroquia de la Asunción de Vall de Uxó no vieron pintado en ningún muro este lema, de moda en aquellos días de mayo del 68. Pero se propusieron que lo imposible fuera realidad y lo lograron. Cabe decir que con mucha dificultad y hasta con muchas lágrimas, pues el alcalde de entonces, D. Eleuterio Abad Martín, no estaba dispuesto a ceder; pero la junta de mujeres tampoco.

Las cosas sucedieron en un momento en el que la alcaldía no podía aguantar más su pulso a la Schola Cantorum de la Parroquia de la Asunción. Desde la alcaldía se imponía que la única banda de música que participara en todos los actos religiosos y civiles de la ciudad fuera la del régimen, es decir, la Unión Musical de Educación y Descanso (banda que se dividió en dos: el CIAC y la Unión Musical Valldeuxense actuales). El problema surgió cuando la Schola Cantorum, con músicos antiguos de las bandas de la Parroquia de la Asunción, fundó su propia banda en 1963. Ese año la banda desfiló el día de Santa Cecilia por las calles de la ciudad para darse a conocer, en 1964 participó en la procesión del Santo Entierro de Burriana (y lo sigue haciendo hasta el día de hoy) y en 1965, 1966 y 1967 fue al Certamen Internacional de Valencia, obteniendo los mejores resultados posibles.

Si tienen curiosidad, podrán ver que, en el periódico municipal Uxó del 12 de noviembre de 1967, la alcaldía llega a negar la existencia de la banda de la Schola Cantorum. Simplemente no existe para ellos. Como no había ningún motivo lógico ni legal para la prohibición de tocar en su ciudad a la banda sinfónica de la Schola Cantorum, se inventó todo: que si no estaba afiliada en la obra

sindical de Educación y Descanso, que si el Gobernador Civil tenía que autorizar cualquier simple acto de la banda (para bochorno de la alcaldía, siempre que se le pidió autorización, el Gobernador Civil la concedió: zarzuelas, conciertos, etc.)... Esta era una animadversión totalmente local.

La alcaldía urdió todos los impedimentos posibles, pero la Schola estaba cada vez más fuerte bajo la batuta del mítico, sabio y prudente fundador D. Miguel Víctor Arnau Abad y el amparo de la Parroquia de la Asunción, fundamental en aquellos días para nosotros, tan fundamental que yo estoy convencido que, sin este amparo, la Schola habría desaparecido totalmente.

Por aquellos años, la alcaldía compró instrumental nuevo a su banda: trajes nuevos, pagados por todos los valleros. Pero, como el hábito no hace al monje, era la Schola la que ganaba certámenes en Valencia y su banda nunca, y esto enfadaba a los políticos locales de entonces hasta límites increíbles.

Ya iba para cinco años de fundada la banda y nadie nos contrataba en nuestra ciudad. Asistíamos al

Autorización del Gobernador Civil para la realización del concierto del Roser

Certamen de Valencia, ganando primeros premios en la primera y la segunda sección, íbamos a pueblos cercanos a todo tipo de actos; pero en nuestra ciudad era imposible. Esta anomalía podía acabar con el proyecto de la Schola. Fue en esa época cuando nos sacaron el mote de "La Polilla", porque nuestros trajes siempre estaban en el ropero y al final se nos iban a apolillar.

En este clima de la cultura enfrentada a la dictadura municipal, un grupo de mujeres increíbles pidieron cita para hablar con el alcalde, que tenía sobrada fama de maleducado, y le iban a tocar su punto más sensible. Era la junta del Sagrado Corazón de Jesús. Yo les digo que el asunto era muy complicado y que la alcaldía estaba dispuesta a complicarles la vida en todo lo imaginable. Era un tema difícil, tenso. Ellas lo sabían y siguieron adelante.

La Schola Cantorum acompañando a la Cofradía del Corazón de Jesús en 1998

Estas mujeres fueron allí y le dijeron que iban a contratar a la banda de la Schola para su procesión. Que ellas pagaban y que ellas podían elegir. Que estaban hartas que les pusiera la fecha la Parroquia del Ángel y, para ellas, siempre quedase la semana sobrante (como solo funcionaba la banda oficial del régimen, había que esperar a que esta estuviera libre). Que esto sería de este modo dijera él lo que dijera.

Los gritos, improperios y obscenidades del alcalde fueron legendarios. Pretendió asustar a estas

mujeres, pero no se dejaron asustar. Ellas sabían con quien iban a negociar y estaban dispuestas a no hacer la procesión. Al final Concheta la Pistola, que contaba con una hermosa colección de virtudes, le dijo:

- ¿Usted cree en Dios?

El alcalde dijo que sí.

- Nosotras también. Será entonces lo que Dios quiera.

Con estas palabras acabó esa reunión tan fundamental para la Schola y que hoy forma parte de nuestra historia olvidada. Cincuenta años después, el Ateneo Musical Schola Cantorum le debe una gratitud impagable a las mujeres del Sagrado Corazón de Jesús. Por la valentía de entonces y por la fidelidad de medio siglo de contratarnos y nunca escuchar un reproche hacía nosotros, por nada.

La práctica totalidad de los músicos no conocen esta historia. Solo algunos socios antiguos y las pocas mujeres de entonces que aún viven para contarnos lo que pasó: unos hechos que forman parte de la historia musical local.

D. Miguel que vivió esta parte ya antigua de la historia de la banda, les guardaba un respeto exquisito a estas mujeres. Yo pude vivirlo estando presente en algunas conversaciones con ellas al salir la procesión del Corazón de Jesús. Alguna vez he visto a D. Miguel, con esos ademanes de elegancia infinita que tenía, dedicarles una especie de reverencia discreta al salir la procesión (y que yo soy capaz de ver en este justo momento). Les decía algo parecido a "nos costó pero aquí estamos, gracias".

Lo que yo pude vivir de esta complicidad y respeto heredados fue el mejor ejemplo para mí, aquel respeto mutuo. Nuestros mayores se fueron y quedamos nosotros y es buena cosa enlazar aquellos sentimientos con los de los que vienen.

Recuerdo el día que la banda entró por primera vez tocando dentro de la Parroquia. Fue un detalle que se me ocurrió en el momento. En lugar de detenernos en la puerta como siempre, seguimos para adentro. Quizás pensé que uno entra en su casa sin llamar. A ellas les gustó mucho y al bueno de mosén Bernardo también. Así que, desde entonces, la banda entra este día en la iglesia con normalidad y con el mayor agradecimiento.

Celebración del 50 aniversario del acompañamiento de la Schola Cantorum a la Cofradía del Corazón de Jesús

Final de la procesión del Corazón de Jesús 2018

Concheta Melchor, una de las protagonistas de esta historia

No existe documentación antigua de la cofradía. Seguramente la más antigua se perdió en la Guerra Civil y después no se guardó durante muchos años, a gente, de aquella venerable junta.

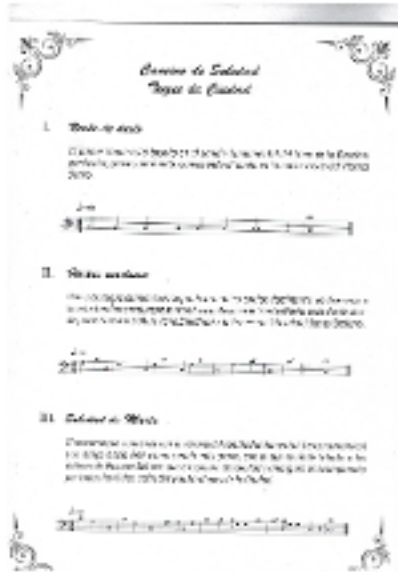
Yo recuerdo estos nombres de las que conocí (y que creo que son casi todas). Ellas fueron quienes me contaron tantas cosas de aquel tiempo. Son estas:

Concheta Melchor (Pistola), Presidenta, Josefina Tur (Bastera), Teresa Aragón (Charta), Elodia Salvador (Benita), Juanita Gascó, Concheta Arnau (la Gila), Rosario Planelles, (la Güisa).

Posiblemente fue cuando yo vine del Servicio Militar o un año antes, cuando me incorporé a esta cofradía por ayudarles un poco. Ellas no me dijeron nada, pero supe, años después, muchos años después, que cambiaron los estatutos para que un hombre pudiera ser miembro de pleno derecho de su Cofradía, ya que legalmente debían ser mujeres. Hoy en día sí que existen mujeres y hombres.

En el cincuenta aniversario, la Schola quiso agradecer con algunos gestos esta fidelidad. La Vicepresidenta de la Schola, Vima Salvador Darós, leyó unas emotivas palabras, y la Presidenta actual de la Cofradía del Corazón de Jesús, Rosario, también. Para finalizar, el coro de la Schola con la banda y los fieles cantaron, todos, el Himno del Corazón de Jesús.

Y esta es la historia, discreta, humilde y efectiva para la supervivencia de la Schola, de la que se cumplieron 50 años el mes de Junio pasado. Para mí la gratitud hacia estas mujeres será de por vida. Para ellas y para las que siguen en el antiguo camino que otras caminaron antes. De corazón, gracias totales.

EL CARRO BOCINA

ALEJANDRO CALLAU

Hace unos meses tuve el privilegio de tocar la "Bocina Oficial" de la Semana Santa de Alicante. Y, es que tras ser restaurada en 2015, la Cofradía de Nuestra Señora de la Soledad de Santa María tiene un convenio con el Conservatorio Superior de Música Óscar Esplá de Alicante gracias al cual un profesor o alumno que haya terminado el grado superior de la especialidad de tuba tiene el privilegio de tocar la Bocina el Viernes Santo.

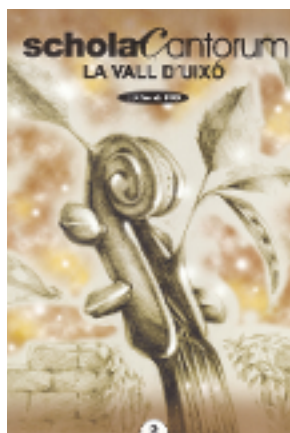
Según el boceto original, el carro-bocina está labrado en metal plateado y dorado, y decorado con escudos y medallones. El tubo troncocónico mide cuatro con quince metros de largo por setenta centímetros de diámetro en su parte más ancha. La campana, que está envuelta por elementos simbólicos como la palma y la rama de olivo, aparece rematada por la Corona Real. Todo el cuerpo de la bocina está decorado por orlas y roleos vegetales que jalonan los escudos de España, el Ayuntamiento de Alicante y la Cofradía de Nuestra Señora de la Soledad.

20 ANYS DE REVISTA

Carles Valls Gregori

N. 1 (abril 1999)

N. 2 (octubre 1999)

N. 3 (abril 2000)

E

nguany fa vint anys que va començar el projecte de la revista de la Schola i són vint-i-sis els números publicats amb l'actual. Este article pretén ser un homenatge alhora que un agraïment a totes les persones que any rere any l'han feta possible. També pretén mostrar quina ha sigut la seua evolució, la seua història i obrir una reflexió sobre quins són els reptes a afrontar i possibles línies de millora, des del meu punt de vista personal i rebatible.

Era l'any 1999 quan Dani Moliner va llançar la proposta de publicar una revista de la Schola. La idea va ser ben acollida per la Junta Directiva, que presidia Felip Miralles, i per les posteriors, encapçalades per Teresa Castelló, Maria Àngels Abad, Mar Viruela i Francisco Salvador. En aquell moment es va veure que la revista era un mitjà de comunicació i vehiculació immillorable entre totes les persones que formen part de la gran família de la Schola Cantorum –músics, socis, pares i mares de l'alumnat de l'escola, simpatitzants, etc.–, però ara per ara també és un instrument de difusió i representació d'allò que som, hem sigut i volem ser davant la resta de la societat.

Les persones més espavilades deuen haver-se adonat que són vint-i-sis revistes en vint anys, la qual cosa no pot ser si es tracta d'una revista anual. Cal saber que, inicialment, Dani va buscar entre els amics del cercle de la Schola aquells que volgueren unir-se al projecte i participar-hi escrivint a la revista. Així es va formar un grup d'amics músics de la banda: Joan Montón, Manolo Roig, Manuel Segarra, Toni Forner, Ana Segarra i Carles Valls. Eren un grup de joves que rondaven els vint anys. Impulsats per les ganes de fer coses i la inconsciència de la joventut, vam pensar en fer una revista semestral, amb un número publicat al mes d'abril, coincidint amb les festes de Sant Vicent, i un altre al mes de desembre. El grup es completava amb José Gargallo, que formava part de la Junta Directiva i que es va implicar intensament en el projecte, i amb Josep V. Font i Vicente Joaquín Lacomba Orenga. Durant tres anys van treballar bastant per poder arribar a publicar dos revistes anuals, però com podeu suposar, era molta feina per a gent que ho fèiem desinteressadament durant el temps lliure. Així que al quart any, es va decidir canviar la periodicitat a una per any i mantindre la del mes d'abril.

Coordinació i logística

El projecte no haguera funcionat si no hi hagueren hagut persones encarregades d'organitzar i coordinar tota la feina i fer feines de logística. Malauradament, fins a la revista núm. 20 (2013), no apareix detallat qui formava l'«equip» o «consell de redacció», tal com se'l denomina a les darreres revistes. En els 14 anys anteriors, les persones que formaven l'equip estaven disperses entre aquelles que conformen la «redacció» i els «col·laboradors». Eixa indefinició es deu a la manera de funcionar: les diferents tasques es repartien un poc entre totes les persones implicades anualment en el projecte. Val a dir, però, que la cosa no és del tot així. En qualsevol projecte cal alguna persona que marque els terminis; faça d'enllaç entre els articulistes, la persona maquetadora, la impremta, l'administració, si cal; revise els materials fotogràfics i els escrits per si falta afegir alguna cosa; supervise l'enviament dels articles; tinga cura de la maquetació i tantes altres xicotetes tasques que passen desapercebudes però que són imprescindibles perquè la revista siga possible. En esta tasca cal destacar la figura de Joan Montón. No recorde molt bé com va anar en els primers números. Tal volta Dani, en ser el promotor, fera eixa tasca; però, des de ben prompte, la vena periodística de Joan Montón va fer que ell prenguera

eixe rol de director-coordinador, per dir-ho d'alguna manera. Pràcticament, fins al número 20 així va ser, tret d'algunes excepcions com quan en 2004 se'n va anar a fer una estada d'un any a Dublín i eixes dos revistes van estar coordinades per un servidor. Cregueu-me: en eixe moment vaig valorar molt la feina de Joan. Quin estrès i quantes coses a controlar! Val a dir que, amb el pas dels anys i amb la marxa de Joan cap a Catalunya, eixa responsabilitat va passar a membres de la Junta, com José Gargallo i Teresa Castelló, i posteriorment per Maria Àngels Abad, Maria José Aragonés, Mar Viruela i Vima Salvador.

Estes persones encarregades de coordinar i vigilar per la bona consecució del projecte de la revista, sempre comptaven amb un grup de treball que cada volta va anar prenent més importància fins a donar-li el nom de l'«equip» a la vintena revista. L'«equip» s'encarregava de tantes feines desagrades que són necessàries per a confeccionar una revista, com ara buscar fotos i digitalitzar-les; parlar amb persones que en volgueren participar amb escrits o fent la portada; fer d'enllaç amb la maquetadora; buscar una impremta, portar la revista a imprimir i recollir-la... No sé, tantes i tantes coses que no puc dir-les totes. Una tasca important durant el primers catorze anys va ser la de buscar i contactar amb empreses i comerços que volgueren fer unes aportacions econòmiques a canvi de posar la seua publicitat a la revista.

Eixes persones apareixen moltes voltes com a col·laboradores i destaquem la implicació des dels primers números de Teresa Castelló, Lourdes Abad, Ximo Canós, Mari Carmen Cuadrado, Josep V. Font, Carles Valls i més recentment de Mercè Font, María José Aragonés, Víctor Morata, Manolo Catalán, Laura de la Guía, Manolo Roig, Vima Salvador, Mar Viruela, Tàrsila Borrull i Ana Rodríguez, sense oblidar qui s'ha encarregat del present número, Pepa Salvador i María Jesús Vicente. Puntualment han participat, segons apareixen a les revistes, José Mangriñán, Mónica Gozalbo, Mila Orenge, Marc Martí, Javier Segarra, Santi Adrián, Tàrsila Borrull o Ana Rodríguez. Possiblement foren més les persones que d'una o altra manera van col·laborar, però estes són les que apareixen recollides a les revistes. Deixe per al següent apartat aquells que han col·laborat encarregant-se de documentar fotogràficament els actes i esdeveniments.

Fotografies

Voldria dedicar un apartat a parlar de les persones que ens han facilitat durant anys les fotos que acompanyen els articles, sobretot per als apartats que parlen de la vida de la Schola i de les seues seccions. Parlant des de la pròpia experiència, per haver-me encarregat durant uns quants anys de la secció de notícies i de cròniques de les seccions, hem d'agradir la feina feta per algunes persones que procuraven documentar gràficament, sempre que podien, tot el que afectava a la nostra entitat –concerts, sarsueles, passejades, viatges, etc.– i després ho posaven al nostre abast. Pel seu compromís en estes tasques, podem destacar Pepe Aznar, Carlos Martí, Manolo Catalán, Alfonso Mangriñán, Miquel Ortega o Ximo Canós. També hem comptat i comptem amb la col·laboració de Darós Estudi Fotogràfic i de l'Estudi Mira.

La contribució amb material fotogràfic va més enllà d'estes persones i hem de ser conscients que han estat moltes més: des dels mateixos que formàvem el grup de redacció fins a integrants de qualsevol de les seccions de l'entitat, pares i mares de alumnes de l'escola, simpatitzants, etc. En cada revista se'ls ha agrait i se'ls agraeix la seua aportació.

Revisió i correcció de textos

Com a llengua vehicular, es va apostar des del primer número pel valencià, no sols perquè en els primers anys suposava que la revista fora subvencionada, sinó perquè

N. 4 (desembre 2000)

N. 5 (abril 2001)

N. 6 (desembre 2001)

N. 7 (abril 2002)

aquells que hi participaven creien majoritàriament que així havia de ser. En este aspecte, és d'agrair la feina feta pels encarregats de la revisió i correcció de textos, especialment Josep V. Font, qui va fer esta feina des de les primeres revistes, tret d'un parell de números, el 22 i el 23, dels quals es van encarregar Mar Valero i Manolo Roig respectivament.

Disseny i maquetació

Una de les feines més importants, o potser la més important, és la de donar forma a la revista, és a dir, maquetar-la i dissenyar-la. És la que més temps necessita, pel volum de treball que suposa, i, a més a més, requereix coneixements tècnics sobre programes informàtics d'edició i maquetació. Per estes raons, esta va ser una feina que durant molts anys va estar realitzada per gent, diguem-ne, professional.

El primer número va estar maquetat per Juan Carlos Orenge, vinculat a des de fa anys l'entitat i que ha participat com a dissenyador no sols per a la revista –és l'autor del logotip del Cinquantenari, per exemple.

Dario Fas va ser qui va ocupar-se d'esta feina des del número 2 fins a la sisena revista. A partir de la setena fins la setzena es va encarregar Ana Pérez i és la persona que més temps ha estat fent la funció de maquetadora-dissenyadora: els set anys que van entre 2002 i 2009. Tant Ana com Dario eren professionals que no pertanyien a l'entitat.

Açò va canviar quan l'any 2010 Vicent Antoni Ortega es va dedicar a estos afers. Vicent, vinculat des de sempre a la Schola, feia anys que col·laborava en la revista com a il·lustrador. Aprofitant els seus estudis, va dissenyar els números del 17 al 19, que possiblement són els més agosarats i originals de tots en la proposta de disseny de la revista, amb dos números en format apaïsat per a poder-los penjar de la paret, com si es tractara d'un calendari.

A partir del número 20 han sigut diferents membres de l'entitat, no professionals del camp de la maquetació i el disseny, els que s'han encarregat d'estes tasques. Sense menystindre l'aportació dels anteriors maquetadors, crec que s'ha de valorar la seua feina precisament per no tractar-se de professionals i perquè han tingut que posar molta voluntat i temps per a descobrir el funcionament dels programes informàtics necessaris i la manera de maquetar. Així, al número 20 li va donar forma Lourdes Abad; els números 21 i 25 van estar dissenyats per Mercè Font; del número 22 es va encarregar Víctor Morata i Carles Valls va maquetar les revistes núm. 23 i 24.

Cadascuna d'estes persones li han atorgat a la revista un estil diferent i una personalitat pròpia. Enguany la maquetació ha estat a càrrec d'Alejandro Albert Lizandra.

Portades

S'ha d'agrair el treball dels artistes que han posat «cara» a la revista. La portada sempre ha sigut un espai obert a la creativitat i han sigut molts aquells que hi han aportat les seues il·lustracions; però, als huit primers números, van ser els mateixos maquetadors els que feien la portada.

Juan Carlos Orenge va ser l'autor de la portada del primer número, qui també va realitzar 16 i 17. A més, el seu logo per al Cinquantenari va aparèixer al núm. 15, juntament amb el d'Incomedia. Les seues portades tenen un perfil tècnic de dissenyador gràfic. Este mateix perfil també està present en la única portada que va realitzar Ana Pérez per al número 8.

Les portades de Dario Fas mostren una vessant més lligada al dibuix artístic. No podia ser d'altra manera, ja que eixa era la seua formació. De les seues mans van sorgir les

N. 8 (desembre 2002)

N. 9 (abril 2003)

sis portades entre la segona i setena revista —un 23 % del total. Les tècniques són variades i van des de la infografia al dibuix a mà alçada, sent esta darrera la més usada.

A partir de la revista núm. 9, normalment va ser Vicent Antoni Ortega qui preparava la portada. De la seua imaginació van nàixer les portades dels números 9, 11, 12, 14, 15, 18, 19, 20 i 25, esta darrera sota el nom artístic Vincent Moustache. És, per tant, l'autor que més portades ha realitzat per a la revista, al voltant d'un 35%. En les seues portades —així com en les il·lustracions i maquetacions— trobem tot tipus de tècniques, com en el cas de Dario Fas, i en podem observar l'evolució artística, ja que va començar col·laborant amb la revista quan era un jovenet que estudiava a l'institut i ha seguit fent-ho quan ha esdevingut un professional.

Vicent Antoni Ortega va ser qui va realitzar les portades entre 2003 i 2013 amb algunes excepcions ja mencionades: aquelles que foren dissenyades per Juan Carlos Orega en els anys 2006 (núm.13), 2009 (núm.16) i 2010 (núm.17). A estos dissenys de Juan Carlos, cal afegir el que va fer l'any 2004 Paco Buscañana per a la revista núm. 10. Es tracta d'una foto d'una de les creacions de Paco fetes en el taller de ceràmica d'un centre per a persones amb diversitats funcionals.

A partir de l'any 2014, les col·laboracions per a les portades van ser d'allò més diverses. Per al número 21, va ser la dissenyadora Pepa Sastre. Les dels següents tres números, del 22 al 24, van ser realitzades per estudiants amb inquietuds artístiques: l'any 2015, l'autor va ser Miquel Andrés Sánchez; l'any 2016 les autores van ser Ana Solaz i Eva Pérez; i l'any 2017, Sebastián Flores.

La portada d'enguany, commemorant els 20 anys de revista, ha sigut obra d'Alejandro Albert Lizandra.

Il·lustracions i passatemps

No vull deixar de recordar que, als primers números, Ana Segarra, l'única dona que va participar en el projecte inicial, va proposar una secció de passatemps que tan sols va aparèixer a les dos primeres revistes. A més a més, Ana va fer els dibuixos que acompanyen el conte de *La flor del liri blau* del segon número.

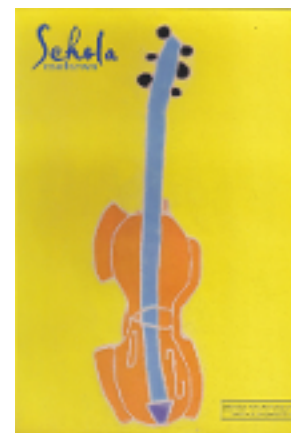
Però ha estat Vicent Antoni Ortega qui més il·lustracions ha aportat a la revista. Són onze números, del 3 al 9 i del 16 al 19, els que han comptat amb els seus dibuixos en les pàgines interiors. En un primer moment les il·lustracions tenien el format de còmic i posteriorment acompanyaven els relats de Manolo Roig. Com en els cas de les portades, s'evidencia l'evolució estilística i creadora.

Redactors

Les pàgines de la revista han estat obertes a tota aquella persona que vulga posar per escrit inquietuds, reflexions, coneixements, històries sobre la Schola i la música, que és allò que ens uneix. I així ha sigut al llarg de tots estos anys. Han estat al voltant d'unes 80 persones les que han dotat de continguts la revista.

No obstant això, des dels inicis es va formar un grup d'articulistes que pràcticament s'ha mantingut bastant estable durant estos vint anys. És fàcil endevinar qui va formar esta colla revisant els redactors des de la primera revista: Joan Montón, Manolo Roig, Josep V. Font, Vicente Joaquín Lacomba Orega i Carles Valls.

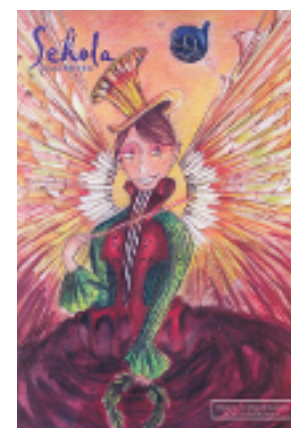
Fora d'este grup, també val la pena ressaltar la tasca d'altres articulistes, com és el cas de Miguel Ortega, que va parlar de la secció de la sarsuela des del 3r número fins al 15é; d'Enrique Salvador, que va ser un articulista asidu des del 8è número, i de Dani Moliner, que va participar en les primeres revistes i després ho va anar fent més esporàdicament.

N. 10 (abril 2004)

N. 11 (abril 2004)

N. 12 (abril 2005)

N. 13 (abril 2006)

Es preguntaran per què destaquen a este grup d'homes. La raó està en el fet que han sigut els que han dotat de continguts a la revista des dels primers números. De fet, dels vora 420 articles i notícies publicats a la revista, uns 270 –al voltant del 64%– han sigut escrits per ells.

En la taula es pot observar la quantitat d'articles de les deu persones que més hi han escrit en la revista, per ordre d'aportacions.

Autor	Nombre d'escrits	Percentatge del total
Joan Montón	78±	18,6%
Carles Valls	58±	13,8%
Josep Vicent Font	48±	11,4%
Manolo Roig	28	6,7%
Vicente Joaquin Lacomba Orega	20	4,8%
Enrique Salvador	18	4,3%
Miquel Ortega	15	3,6%
Mar Valero	12	3%
Teresa Castelló	11	2,6%
Daniel Moliner	10	2,4%

A la vista de la taula, pot sorprendre el nombre de contribucions de Joan Montón i Carles Valls. L'explicació de la quantitat d'articles és ben fàcil. En haver-se encarregat de la secció de notícies i cròniques en moltes de les revistes, els articles a redactar es multipliquen, escrits als quals s'han d'afegir els d'altres seccions. També destaquen les aportacions de

Josep V. Font, atés que ell va ser el redactor de la majoria dels editorials, que no apareixen signats, com és habitual en premsa.

I alguna persona pot dir: «I què hi ha de les dones de la taula?» Com es pot apreciar a la taula, les seues aportacions han sigut menors en percentatge –un 5,6 % del total– i se centren en els escrits de Mar Valero i Teresa Castelló. Teresa va fer aportacions puntuals des dels inicis, mentre que Mar també ho va fer però de manera més esporàdica, encara que va ser l'encarregada de les cròniques i les notícies de la revista núm. 21, cosa que suposa escriure diversos articles en eixe número, com ja s'ha comentat.

Amb els pas dels anys, la revista va anar fixant una sèrie de seccions i continguts relacionats per una banda amb la entitat i per altra amb els interessos musicals de les persones que aportaven els seus escrits. Pràcticament, el grup del quadre de dalt va ser qui va anar marcant eixa evolució i que es pot observar a les revistes.

A continuació presentem una relació de les seccions o les temàtiques tractades a la revista i les persones que habitualment s'han encarregat o s'han preocupat per determinades qüestions. Cal dir que no han estat les úniques persones a aportar a eixes qüestions, però són els que hi destaquen.

Crònica i notícies

Des de la primera revista fins al 2006 pràcticament era una secció elaborada per Joan Montón, amb certs col·laboradors. A partir d'eixe any vaig passar a encarregar-se Carles Valls, però en els darrers anys ha anat deixant eixa tasca en altres mans, com s'ha explicat abans.

Articles relacionats amb les seccions de la Schola

Estos continguts es troben repartits en diferents articles que parlen de la vida les seccions de l'entitat. Qui més ha aportat a esta temàtica ha sigut Miquel Ortega, qui durant molts anys s'ha encarregat d'escriure sobre la sarsuela. També han aportat molts escrits Josep V. Font i Teresa Castelló. Per suposat, moltes altres persones han escrit sobre la vida de la Schola; habitualment, els directors de l'Escola de Música Miguel Arnau, del cor, de les diferents agrupacions, etc.

N. 14 (abril 2007)

N. 15 (abril 2008)

Història de la Schola

No podien faltar articles on es parle dels orígens de la Schola, dels seus èxits, de la gent que han format part d'ella, per a no oblidar d'on venim, per a saber qui som i cap a on volem anar. Esta mena d'articles han sigut obra de Vicente Joaquín Lacomba Orenge, qui sempre ens ha il·lustrat amb la seua memòria privilegiada i el seu coneixement sobre els temps passats i la nostra gent.

Història de la música

Esta va ser una secció que va estar encarregada a Carles Valls per la seua qualitat de musicòleg i que va estar present en els dotze primeres revistes, entre els anys 1999 al 2005. Era un projecte divulgatiu que pensava recórrer tota la història de la música, però es va aturar atés que l'any 2006 Carles Valls va passar a encarregar-se de les notícies i cròniques. A açò es va afegir que, a nivell general, es va optar progressivament per privilegiar continguts relacionats amb l'entitat i es va abandonar la secció d'història de la música occidental.

Josep V. Font també ha escrit diversos articles sobre història de la música però centrats en aspectes locals: compositors i músics vellers, les seues composicions...

Obres i compositors

Sent com som una associació musical, era inevitable dedicar algunes seccions a parlar de les obres que hem interpretat o d'altres que s'han considerat emblemàtiques dins de la història de la música occidental, així com dels compositors que les van crear.

Manolo Roig va encetar des del primer número una sèrie d'articles que primerament se centraven en biografies d'autors rellevants de la història de la música i posteriorment van passar a ocupar-se de composicions remarcables. Va dedicar-se a estos continguts entre 1999 fins 2009, any en què els va canviar per relats i poesies, faceta literària per la qual el coneixem actualment,.

Entre 2006 i 2009, Enrique Salvador també es va dedicar a parlar d'obres rellevants de la història de la música o obres que interpretàvem en la banda simfònica. També tots els directors de la banda –Manuel Segarra, Llorenç Mendoza, Víctor Alapont, Lluís Sanjaime i Pablo Marqués– han dedicat algun article a aprofundir en els obres que muntaven o en la música que els interessava.

Joan Montón, de tant en tant, també ha escrit sobre estos temes, encara que ben prompte va dirigir els seus passos cap a autors contemporanis amb els quals contactava per a parlar de les seues obres i els seus estils. Amb el temps, es va convertir en la secció d'entrevistes.

Entrevistes

Sota el títol de *Parlem amb* apareixen, disseminades a les revistes, entrevistes a compositors, a directors i directores de les diferents seccions de l'entitat o a qualsevol persona d'interés. La vena periodística de Joan Montón l'ha portat a ser l'entrevistador de la revista, de manera que és l'autor de la majoria de les entrevistes escrites en estos vint anys, gràcies a les quals ens hem aproximat a personalitats musicals importants dins l'actual panorama cultural.

N. 16 (abril 2009)

N. 17 (abril 2010)

N. 18 (abril 2011)

N. 19 (abril 2012)

N. 20 (abril 2013)

N. 21 (abril 2014)

Narrativa i poesia

Les pàgines de la revista han rebut les aportacions d'escrits literaris que no responen a la tipologia habitual de la premsa de notícies, reportatges, assajos o entrevistes. Unes poques persones han contribuït amb escrits en forma de contes, relats o poesies que sempre han estat ben rebuts pel públic. D'entre elles cal mencionar Manolo Roig, que des de 2009 té un espai reservat a la revista. Els seus escrits destaquen tant per la quantitat com per la capacitat d'emocionar-nos a tots aquells que vivim la Schola.

Altres

Els continguts detallats fins ara han sigut els que normalment es troben a la nostra revista. No obstant açò, altres temes relacionats amb la Schola i la música han sigut tractats a les seues pàgines. Articles sobre instruments, sobre pedagogia, espais per a la reflexió en assajos i articles d'opinió, així com ressenyes sobre novetats discogràfiques i editorials.

Com a homenatge i agraïment a totes les persones que en algun moment o altre han escrit a la nostra revista, presente una relació de totes elles.

Joan Montón, Carles Valls, Manolo Roig, Josep Vicent Font, Vicente Joaquin Lacomba Orega, Enrique Salvador, Miquel Ortega, Mar Valero, Vicent Antoni Ortega, Teresa Castelló, Dani Moliner, Lluís Molina, Manuel Segarra, Manuel Segarra Luengo, Vicente Entique Talamantes, Tania Senent, Mª José Aragonés, José Gargallo, Llorenç Mendoza, Ximo Canós, Felip Miralles, Mercè Font, Ana Segarra, Empar Valero, Rubén de la Rosa, Carlos Perales, Juan Bautista Abad, Pablo Marqués, Lourdes Abad, Toni Forner, Vicente Sanjosé, Víctor Alapont, Nel·lo Navarro, Patrici Martínez, Vicent Ortiz, Sabina Cuenca, Lluís Sanjaime, Yolanda Bueso, Paco Nebot, Alejandro Valero, José Francisco Marco, Amparo Segarra, Vicent Zaragoza, Seminari Tiri-tiri, Vicent Martínez, Mariana T. Rodríguez, Silvia Escriche, Patricio García, Pablo Hoyo, Vicente J. Ortiz, Vicente Burgos, Teresa Diago, Jerónimo Castelló, Marc Nebot, Ejo Sánchez, Juan Carlos Castelló, Ferran Martínez, Félix García, Pedro Botías, Francisco Sevillá, Marina Agut, Manolo Tur, Mª Àngels Abad, Vicente Javier Galindo, Ana Rodríguez, Jorge Alajarín, Miguel Ángel Segarra, Consuelo Gómez.

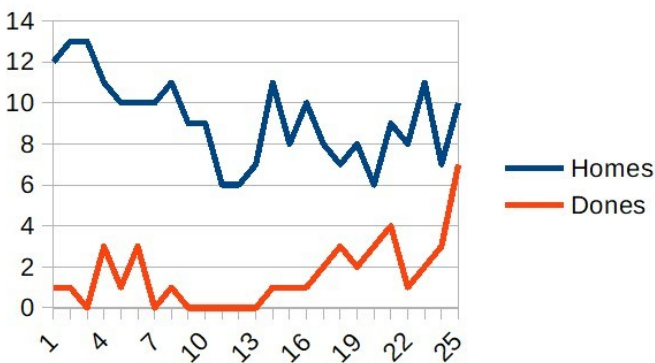
Patrocinadors

Per a poder tirar econòmicament endavant amb el projecte i no carregar amb les seues despeses a l'entitat, es va decidir buscar patrocinadors més enllà de les subvencions institucionals provinents de la Diputació de Castelló i l'Ajuntament de la Vall, que en aquell moment no eren suficients. Així es va buscar entre les entitats financeres, empreses i comerços vellers aquelles que volgueren recolzar-nos amb aportacions econòmiques a canvi de posar la seua publicitat a la revista. Es va recórrer a estos espònsors fins a la revista núm. 19 (2012), quan la Diputació de Castelló va subvencionar totes les despeses editorials, que eren pràcticament el total de les generades per la publicació, en posar a la nostra disposició la seua impremta. Cal dir que la Caixa Sant Vicent i la Caixa Rural La Vall «Sant Isidre» van continuar fins núm. 21 (2014), quan des de Diputació es va demanar que foren ells els únics patrocinadors, juntament amb l'Ajuntament. A continuació i aprofitant per a agrair la seua aportació econòmica, presentem el llistat de patrocinadors que va fer possible la publicació de la revista durant anys. Hi va haver un grup que va col·laborar sempre o amb bastant regularitat, format per la Caixa Sant Vicent, la Caixa La Vall «Sant Isidre», Fusteria Llombart, Barrachina's, Allegro, Hermanos Ventura, Passarel·la, Mobles Carbonaire, Menero Hoyo, Casa hàbitat, Edycon, Floristeria Arnau, Riu subterrani Sant Josep, Deportes Buils, Radio-Taxi Gregori, i Les Moreres. Altres patrocinadors esporàdics van ser el restaurant El Palau,

Electrodomètics Garcés, Migapan, Peñagolosa 96, Aikera, Multicopias, IberCaja, Cuiros, Tere Labores-Costuras, Banesto, Caja de Ahorros del Mediterráneo, Daròs Estudi Fotogràfic, Agulla i Didal, Tonino's, Indiana Bill, Serpex-Cristal, Jabudul, Catalan Estudi Fotogràfic, Rodri autoescuela, Model Cuin, La Gavina, Conselleria d'Educació, Autos Vives i Neumáticos Diago Segarra.

Reptes de futur

No voldria acabar l'article sense obrir un espai de reflexió sobre algunes realitats que es detecten en repassar la història de la revista fins l'actualitat.

Com passa en moltes realitats de la nostra societat, és una revista amb una clara tendència de gènere. El 86% dels articles escrits en estos 20 anys ha sigut realitzat per homes mentre que tan sols el 14% tenen a dones com a autores. Això també es deixa veure en l'equip de redacció. En la següent gràfica, però, podem observar que la tendència en els darrers anys ha anat canviant. També he observat que les dones han participat des dels primers números en tasques no visibles de logística.

Vull remarcar açò perquè es prenga consciència i per a animar a les dones de l'entitat a implicar-se amb articles i escrits per a la revista.

D'altra banda, es pot detectar com, malgrat el pas dels anys, els noms d'algunes de les persones que escriuen a la revista solen repetir-se. La revista va nàixer com una iniciativa d'un grup de jovenets fa 20 anys i pretenia estar oberta a les aportacions de qualsevol persona de l'entitat. Encara que sempre s'ha intentat tindre cura d'açò, la realitat és que la mitjana d'edat ha anat augmentant amb el temps, en ser les mateixes persones les que aporten els continguts, i són uns continguts nascuts dels seus interessos. I per adobar-ho, molts estem bastant desvinculats del dia a dia de l'entitat, ja que les nostres vides ens han dut a viure lluny i les aportacions d'alguns de nosaltres també es van desvinculant de la marxa quotidiana de la Schola.

El que vull fer patent és que manca un relleu generacional, amb gent més jove, eixos que realment són els que viuen el dia a dia de la Schola i que tenen uns centres d'interés que possiblement no coincidisquen amb els dels adults. Les pàgines han sigut un espai que han donat ales a artistes gràfics, il·lustradors, escriptors de relats, historiadors de la música... –i parle en masculí, perquè la realitat ha sigut eixa–. Sé de joves de gran talent entre els nostres músics i músiques, socis i sòcies, premis a l'excel·lència acadèmica, artistes en potència. Vull esperonar tot este jovent, a ells i a elles, a participar activament, o millor encara, a prendre les regnes de la revista.

I relacionat amb esta apertura als més joves, per què no explorar les opcions que ens aporten les noves tecnologies i apostar per un format digital que convisca amb el tradicional? Tal volta fora una manera d'arribar a més gent, no només de l'àmbit valler, i a generacions més joves.

N. 22 (abril 2015)

N. 23 (abril 2016)

N. 24 (abril 2017)

N. 25 (abril 2018)

El poder estudiar saxòfon a Àmsterdam ha sigut un somni que he tingut des de l'any 2011, on gràcies al curs d'estiu Alcosax vaig poder conèixer i escoltar per primera vegada en directe a Arno Bornkamp, mestre del Conservatorium van Amsterdam. Aquest somni es va poder fer realitat el passat mes d'abril quean, després de realitzar la prova d'accés per al màster, vaig rebre el missatge confirmant que estava admès.

Recorde perfectament la meva primera audició de saxòfon a la sala d'assajos de la Schola i les classes amb els meus primers mestres, Marcos, Pili i Dani, durant tants anys. Després va vindre la banda d'iniciació, la juvenil i per fi la banda simfònica. Quantes experiències viscudes i quant de aprenentatge! Qui anava a dir que, 15 anys després, estaria estudiant en un dels conservatoris amb més prestigi del món gràcies a tots aquests professors i a

les experiències viscudes amb l'entitat!

Des del mes de setembre em trobe vivint a Àmsterdam, i, com en la vida, els principis sempre són durs. Nova ciutat, nova gent, diferent llengua, costums... i sense casa! Trobar un lloc on poder viure en condicions ha sigut extremadament complicat i car, però gràcies a l'hospitalitat d'amics i amb paciència, per fi al novembre vaig trobar una casa juntament amb un company clarinetista.

D'altra banda, l'experiència musical que estic vivint és molt enriquidora. Estudiar en aquest conservatori és com estar inmers en una bombolla on tots el companys estem compartint vivències increïbles. Per fer una comparació, estudiar a Àmsterdam és com estar en un centre d'alt rendiment per a esportistes, encara que en vegada de practicar encara que en compte de practicar esport practiquem música a totes hores.

A diferència d'altres conservatoris on m'he format, ací es contagien les ganes d'estudiar, la motivació i l'ambició per millorar cada dia. Per tal d'aconseguir-ho no hi ha més secret que dedicar hores i hores a la pràctica de l'instrument.

A l'aula de saxòfon son vint alumnes de diferents nacionalitats (Alemanya, França, Tailàndia, Bèlgica, Taiwan...) entre els quals hi ha tres espanyols, i el tres som valencians! La relació entre els alumnes de saxo és excel·lent i sempre intentem ajudar-nos entre nosaltres.

La forma de treballar és diferent als conservatoris on he estudiat. Ací, una volta per setmana fem classes grupals on un alumne interpreta una obra i la resta, amb l'ajuda del mestre, donem la nostra opinió constructiva per tal de ajudar-nos a millorar. A més, tenim una audició mensual, així que l'exigència és màxima per tal de poder muntar un repertori en condicions.

Un dels aspectes que més tic gaudint són els projectes, com per exemple tocar amb orquestra simfònica obres com el Bolero de Ravel o Piccolo et Saxo. Però el més especial, fins ara, ha sigut el SAX18, un festival anual que gira al voltant del saxo i es realitza al conservatori. Durant una setmana tenim l'oportunitat de rebre classes magistrals i ponències molt interessants per tal de desenvolupar la nostra carrera com a saxofonistes. A més d'aquestes activitats tots els alumnes participen en els concerts que s'organitzen a diari ampliant així l'experiència interpretativa.

D'aquesta setmana vull destacar un concert que em va fer especial il·lusió. El meu amic i alumne del conservatori, Alberto Tàrraga, de Xilxes i jo, vàrem poder estrenar una obra composta especialment per a nosaltres, Suite of Nothing. Aquest duo per a saxòfons ha estat escrit per un gran amic i saxofonista, Benjamin Falces. Va ser una nit inoblidable ja que u no té l'oportunitat de interpretar obres amb tant de significat personal molt sovint.

De cara al futur espere poder seguir formant part de més agrupacions. Per ara, una part de la classe de saxo hem creat un ensemble per tal de poder realitzar concerts fora de conservatori. D'altra banda, he sigut admès al Ricciotti Ensemble, una formació peculiar, però sobretot molt divertida, on realitzarem una sèrie de concerts per Holanda a finals del mes d'abril.

Al llarg de la meva estància a Àmsterdam, he de dir que ha sigut prou fàcil fer bons amics amb els quals gaudir d'aquesta ciutat, però he de reconèixer que de vegades tire de menys estar a la Vall, ja que no hi ha res comparable a la nostra terra. El sol, la mar, les muntanyes, el menjar, el amics, la família, els entrenaments amb la bicicleta i la Schola. Tot és una part fonamental de la meua vida així que espere poder tornar prompte i poder gaudirde la meravella de poble que tenim.

Una abraçada, i, visca la Schola!!

"La cultura ens defineix com a poble, però ahora ens fa respectar els altres"

Joan Montón

Entrevistàrem el director mentre preparava *Una mar de músiques*, el concert en el qual estrenava la titularitat de la Banda Municipal de Barcelona

Els músics tornen a la sala i comencen a preludiar. En agafar l'instrument cadascú practica el seu ritual d'escalfament. Enmig d'una maror de notes llargues, passatges virtuosístics o de converses disteses, el vibrafonista prova amb l'*Arabesca* de Debussy... Per damunt de tots s'escolta imperial el so del tible. Un senyor puja a la tarima i pica de mans per demanar silenci i reprendre l'assaig. Insisteix. Després ocupa el seu seient de trompista. El director espera que la banda revise l'afinació. Amb un gest precís, dóna l'entrada de la sardana *Empúries* d'Eduard Toldrà. Finalitzada la sessió el director, José Rafael Pascual-Vilaplana (Muro d'Alcoi, 1971), ens atén.

José R. Pascual-Vilaplana a l'Auditori. Foto: Josep Maria Balagué

Debuta en la Festa Major de la Mercè, amb un repertori ben diferent del que s'escoltarà durant la temporada a l'Auditori.

Diferent, però d'una gran qualitat. De vegades s'entén la música popular com una cosa intranscendent, i no ho és. Hi ha música popular i música populatxera. Per mi la tradició popular té molta entitat i cal conrear-la, però també hem d'aprofitar l'eclecticisme de la música per a banda.

Vam saber a finals de novembre que es convertia en el director titular de la Banda Municipal. Ha signat un contracte per dos anys i Salvador Brotons continuarà cinc anys més com a principal director convidat. Ha dissenyat tot sol la programació?

Quan vaig aterrar el Consorci de l'Auditori ja havia

avançat molta feina. Estic molt d'acord amb la programació que presentem. Realment, la meua proposta ferma serà per la segona temporada. Enguany fem servir la idea que la banda ens ajuda a descobrir coses, com la presència de la dona en la música o bé els temps de grans canvis socials. Ens proposem demostrar al públic que som un element de contemporaneïtat, no només de tradició. Les bandes no són institucions decimonòniques. Un objectiu bàsic és demostrar al nostre públic fidel que, a més d'oferir-los allò que esperen escoltar, hi ha un munt de tresors musicals que cal rescatar de l'oblit. També volem normalitzar la nostra relació amb les entitats educatives de la ciutat. Oferir la banda als alumnes d'instrument, de direcció, estrenar obres dels joves compositors, persuadir els futurs musicòlegs perquè ens facen més cas...

Comparteix la titularitat de la Banda Municipal de Bilbao amb la de Barcelona.

Inicialment vaig dir no a Barcelona. Quan em va arribar l'oferta ja estava compromès a renovar per tres anys el meu contracte a Bilbao. Però la gent de Barcelona va insistir. Totes les parts m'ho posaren tan fàcil que finalment vaig acceptar. A Bilbao em van animar a fer-ho; els agradava crear un vincle entre les dues ciutats. I la família em va donar suport. Són molts viatges, molt de treball, molta solitud... Si faig el que faig és per la família que tinc.

La plantilla de la Banda és de 49 músics. És suficient per afrontar un repertori simfònic?

Caldria fer una petita ampliació de la plantilla, però només de set o vuit músics. De fet ja els hi contractem puntualment, però si els tinguérem fixes m'ajudaria a interpretar qualsevol cosa. Ara bé, les bandes no han de ser grans, han de tenir equilibri i diversificació de veus.

A més d'una responsabilitat artística, el director ha de gestionar persones.

En la meua formació he trobat mestres que m'han ensenyat molt sobre la vessant didàctica i psicològica de l'assaig. La primera lliçó que vaig aprendre és que jo sols amb una batuta no puc fer res de bo. La meua batuta no sona. La banda de Barcelona és un grup humà extraordinari del qual es pot treure molt de profit, però també depèn dels reptes que els hi planteja. L'estat d'ànim del col·lectiu va variant i el director ha de saber reaccionar davant d'això. Em surt tractar els músics de vostè, no per marcar una distància, sinó pel respecte que els hi tinc. Quan acaba la sessió canvio el registre i intento ser un company proper, una persona com qualsevol altra que neteja el cotxe, fa la compra setmanal al mercat... Si durant la setmana que treballo amb una banda o una orquestra hi ha un músic que no ha parlat amb mi, vaig a buscar-lo. Necessito aquest contacte humà.

El tercer concert de la temporada a l'Auditori compta amb la participació d'estudiants de l'ESMUC. Cada curs hi ha una mitjana de 130 músics que acaben els seus estudis superiors. Què fem amb ells?

Surten a una societat en la qual la cultura no forma part de l'entramat econòmic i social. Amb la crisi econòmica, vam veure com d'on primer van treure diners va ser de la cultura. He sentit dir a polítics que s'havia de reduir el pressupost perquè la cultura no era un bé necessari. Es dona la paradoxa que l'estat inverteix molts diners en la seva formació i

resulta que no ens beneficiem del seu talent perquè han de marxar. Això indica que, en part, hi ha un bon nivell perquè molts músics troben places en formacions europees. També he de dir que els estudis haurien d'enfocar-se millor cap al mercat laboral. Parlem d'una pràctica artística. Jo com a director necessito un perfil

"La primera lliçó que vaig aprendre és que jo sols amb una batuta no puc fer res de bo. La meua batuta no sona"

de músic que defense el paper i sàpiga adaptar-se ràpidament a allò que li demane en l'assaig. Durant els seus quatre anys d'estudis superiors, els alumnes hauran treballat molts concerts per a solista, però només hauran estat dotze hores tocant davant del públic amb l'orquestra o la banda. A més, les

institucions haurien de pensar en oferir a aquest gran potencial musical un major suport, això vol dir ampliar les formacions que hi ha o bé crear de noves. Estem fent el contrari, reduint plantilles.

Troblem en el repertori moltes obres de compositors que vostè coneix bé, en algun cas hi ha un vincle d'amistat. Entenc que és una riquesa aportar el coneixement d'haver treballat les obres amb els mateixos autors.

Mai no programe una obra d'un autor perquè siga amic meu. La meua prioritat és la qualitat. De fet, tinc amics compositors dels quals mai programaré res! Conec bé, per exemple, el mestre Franco Cesarini i tinc el privilegi de ser el seu amic, però quan obres una partitura seua és obligat admirar-lo. És un dels pocs compositors dels quals en pots programar un monogràfic.

El concert de cloenda és una gala lírica amb un repertori d'òpera i sarsuela. Què li respondria a un polític si li diguera que a un auditori català no hi caben obres escrites en castellà?

Que jo parle d'Art. I que l'Art es pot escriure en català, castellà, anglès, alemany, eslovè... No discutiré mai això des d'un altre punt de vista. Jo parle d'Art. Crec que la Música va molt més enllà de les qüestions polítiques. És més, la Música ens pot ajudar a comprendre coses que només des d'una òptica política no s'entenen. Estic convençut que si fomentem la Música tindrem una societat més lliure. Jo m'ho crec tant! Quan s'utilitza la cultura com a arma d'enfrontament és perquè no s'ha comprès el poder de la Cultura. No crec que es done el

"Els estudis superiors de Música haurien d'enfocar-se millor cap al mercat laboral"

cas, però si algú em planteja això que vostè em diu seria ell el que tindria un problema, no pas jo.

El dúo de la Africana, una sarsuela metateatral: com fer una òpera des de la sarsuela... o no. Però suspendre la funció no està al meu vocabulari.

SE SUSPÉN LA FUNCIO!

Jordi Aparici

" Il teatro pieno! La sala, la galeria i palchetti... non cè vacante! "

Representació de la sarsuela *El dúo de la Africana*

Exactament com ho hagués dit el mateix Cherubini di Parma, així, amb les entrades exhaurides, estava l'auditori Leopoldo Peñarroja el passat 26 de gener per a l'estrena de la sarsuela *El dúo de la Africana*, que va estar representada per l'orquestra i el quadre artístic de l'Ateneu Musical Schola Cantorum amb el suport de l'Ajuntament de la Vall d'Uixó i que seria l'acte de cloenda de la programació municipal Tardor i Gent Gran. I, la veritat siga dita, feia molt de goig aquella estampa.

Amb música de Manuel Fernández Caballero i llibret de Miguel Echegaray, *El dúo de la Africana* és una sarsuela en un acte, dividida en tres quadres, que s'estrenà amb gran èxit, a les acaballes del segle XIX, en el *Teatro Apolo de Madrid*.

La versió que vàrem presentar i on una modesta companyia lírica, que ben bé podria ser la pròpia de la Schola Cantorum, es prepara per a dur endavant el muntatge de l'òpera *l'Africaine, de Meyerbeer*, és una adaptació del llibret original, feta amb molta cura i amb el major dels respectes cap als seus creadors. Allà poguérem veure, a grans trets i sense perdre l'essència de l'original, totes les parts del procés creatiu del nostre fet escènic, des dels càstings i els assajos fins al dia de l'esperada estrena davant el públic. D'una banda ens mostra la rebotiga del teatre, on succeeixen peripècies i tota classe d'embolics entre els diferents personatges,

invisibles als ulls d'un ordre aparent que sol regnar a sobre de l'escenari i davant el públic. D'altra banda ens planteja les dificultats per a posar dret un projecte artístic de tal alçada, com pot ser una òpera (entendem ací, qualsevol projecte cultural... i, també, podem veure'ns reflectits), mostrant també, al mateix temps, la precarietat laboral dels artistes, músics, actors, cantants...

Tota la història transcorrerà en un xicotet teatre del qual és resident la 'nostra' companyia, tenint lloc entre velles escenografies d'anteriors projectes, focus, cables, *burrettes* de vestuari, caixes, cordes, cadires i altres trastos... amb espais diferenciats entre la sala d'assajos i els camerinos, que, durant el transcurs de l'obra i a ulls de l'espectador, aniran transformant-se progressivament en l'escenari final de representació de l'òpera. Una òpera que finalment s'estrena d'una forma espectacularment desastrosa, però molt còmica a ulls dels espectadors.

Tot açò pel que fa a l'aspecte formal d'este embolic, perquè no cal que vos conte que perquè tot açò puga ocórrer, tal com mostra esta mateixa sarsuela, s'han de produir certs miracles, s'han d'alinear els planetes, tots (al voltant d'un centenar de persones) hem d'adquirir un compromís amb el projecte, estirar d'ell en la mateixa direcció i pregar que no bufe ni una lleugera brisa en contra que podria fer anar per terra tot allò construït... i, de tant en tant, fa vent.

Un centenar de persones que no puc anomenar ací per raons òbvies d'espai, però hi sou tots (repasseu mentalment el llistat que vos trobareu amb facilitat), i que han estat guiats en el camí per Consuelo Gómez i Sergi Costes, immensos facilitadors per a la meua tasca enfront de l'escena. No menys facilitador ha estat el suport rebut des de l'entitat pel que fa a la llibertat creadora que hi ha hagut des del no res fins a l'obra, i ací he de fer un paronet obligatori per agrair el temps robat a la seua pròpia vida, i que ens han regalat a tots nosaltres Tarsi Borrull (els darrers anys) i, com un vendaval (ara, en un sentit estrictament positiu), Laura Gómez, que, sense tindre experiència prèvia, ha aguantat sobradament com li queia al cap i sense avisar tota la producció d'esta sarsuela. Sense cap mena de dubte, tot comptant que cada peça de la maquinària és única, vital i insubstituïble, elles són les que han aconseguit 'màgicament' que l'aportació de cadascú anara en la direcció correcta i que la sarsuela, des que jo em fera càrrec de la part escènica, continue sent una realitat.

Escena de la sarsuela "El dúo de Africana"

El nostre particular *dúo de la Africana* (i ara, no parle de la funció, sinó del procés de muntatge que hem patit/gaudit com a Schola Cantorum) ha estat un muntatge exprés, estressant, còmic, familiar i un munt de qualificatius que ens poden portar a sensacions i sentiments molt oposats, com la vida, però amb el que ens hem de quedar és que és NOSTRE, i amb l'agraïment que ens ha mostrat la gent pel treball fet.

L'entrada de saba nova o renovada, estos últims mesos, a totes les parts de la maquinària ens posiciona davant un preciós moment d'evolució com a companyia, que no hem de desaprovechar perquè la tasca que estem fent, que a tots els nivells és molt gran i hem

Últimes paraules del director d'escena abans de l'estrena de la sarsuela

**Amem
allò que
fem,
amem la
sarsuela!**

de ser-ne conscients, continue creixent I és que som amateurs, ho hem de tindre clar, sí, però el que hem de tindre clar primer de res és què vol dir això, i no és altra cosa que amem allò que fem, que amem la sarsuela. I hem de tindre present, estimats companys, que no es pot amar si no és amb tot el cor (i això du certes implicacions i perills... *pensate questo e andate via*).

Història d'un músic

José Benet Galindo

D'esquerra a dreta: Patricio Segarra, Santiago Aragonés "el llimonero" i José Benet Galindo

Als 12 anys vaig començar a aprendre solfeig. Era un sacrifici, perquè anava a l'institut i, a més, havia de pujar a l'última casa del poble de Fondegulla tots els dies. El meu mestre de solfeig era el director de la banda, en José Centelles (Pepe, El Tomba). Era una persona molt treballadora que es dedicava a fer garbes de llenya per als forns i també carbó. Per a no perdre dies de solfeig, de vegades anava a una casa menuda de pedra, a una hora de camí del poble, on ell treballava. Alguna volta em quedava allí a dormir.

Al cap d'un any em vaig comprar un clarinet de 17 claus que em va costar 1.200 pessetes. Era l'any 1957. Les primeres classes d'instrument me les va fer en Salvador Berenguer i posteriorment en Bautista Castelló.

A partir d'aquest moment vaig formar part de la banda de música de Fondegulla. Els assajos els fèiem en una antiga escola que estava situada damunt de la Font de la Plaça. En totes les festes, després de l'acte de rigor, es tocava un pasdoble. El primer solo que vaig fer va ser amb el pasdoble Pepita Greus, del mestre Pascual Pérez Chovi, moment que recorde amb especial emoció.

Vaig continuar tocant en la banda dos anys mes, fins que es va fer un "complot" contra el director per ser un home estricte i recte. Amb aquest acte no vaig estar res d'acord. La conseqüència del meu desacord em va suposar que em passaren del paper principal al paper de tercer i va ser aquesta la raó per la que vaig abandonar la formació junt amb Miguel Piquer. Per aquest motiu, ens van escriure un pasdoble que es deia Los rebeldes en la Luna.

Com anècdota dir també que es va plantar una falla a Fondegulla i a Miguel Piquer i a mi ens van immortalitzar com a "ninots", al peu dels quals es podia llegir "Los rebeldes en la Luna". Aquella nit de Sant Josep ens van cremar en flames. Durant aquesta època el meu mestre En José Centelles era director de la banda d'Eslida i em cridava per a tocar en totes les festes, fins i tot per a anar a les Falles de València.

Un dia, treballant a la fàbrica Segarra, va vindre a buscar-me el mestre Bautista Castelló amb la proposta de formar part d'una banda que eixe mateix diumenge començava a assajar. I allí em vaig plan-

tar. Estava formada per 18 músics majors de la Vall d'Uixó i per dos jóvens de Fondeguilla. Als assajos eren més gent d'espectadors que de músics. La competència ens deia "La Polilla". Va ser així com va nàixer la banda de la Schola Cantorum.

Els músics que vam acudir al primer assaig, dirigit per D. Miguel Arnau Abad, vam ser:

D'esquerra a dreta: Patricio Segarra, Santiago Aragonés "el llimonero" i José Benet Galindo davant de l'antiga seu

Trombó: Alfredo Campana, David de la Reconta, Felip Martínez i José Peirats Tolitro.

Bombardí: Manuel Abad Gili (El Gallo).

Fiscorn: José Beltran Cubells (Aguilaro).

Trompeta: Fernando Estrems.

Flauta: Joaquín Aragonés Rambla (Rebuig).

Saxo: Damian Rovira, Herminio Aragonés (El llimonero) i Salvador Rufanges Orenca.

Clarinet: Bautista Castelló (Batistet de Tururú), Francisco Castelló Martínez (Paco el fuster), Francisco Daròs (Paquito l'obrer), José Arnau Forner (Pepe de Bonet), Vicent Segarra (El Martino), Miguel Piquer i José Benet.

Percussió: Vicente San Francisco (Samarra), Manolo Ortiz, Remigio Marco i Manolo Escuder.

Els assajos els fèiem quatre dies a la setmana: dimarts, dijous, dissabte i diumenge per les vesprades. Quan els assajos eren per algun certamen anàvem a La Ratlla, límit del poble entre la Vilavella i Nules, perquè els certàmens, per ser a l'aire lliure, calia assajar-los en les mateixes condicions.

Fèiem actuacions per tot arreu: la Llosa, Mascarell, la Vall d'Alba, Lluçena, Borriana, les Valls, Campo de Criptana i un llarguíssim etcètera al llarg de tota Espanya. Tocàvem en tots els llocs menys al nostre poble, la Vall d'Uixó, ja que, institucionalment, hi havia una altra banda i a nosaltres ens tenien prohibit actuar allí.

Vaig participar en **vint-i-vuit certàmens**, però destaque els de Campo de Criptana i el de Benicàssim, llocs on vàrem guanyar dues vegades el primer premi.

Posteriorment, el President i secretari de la banda de Fondeguilla, van anar a parlar amb D. Miguel, per tal que anara a tocar a aquesta banda de nou. Jo em vaig negar, ja que, com a músic, m'havien cremat. D'ací el refrany: "Nadie es profeta en su tierra".

En tot el meu camí com a músic, en aquests 53 anys en la banda de l'Ateneu Musical Schola

Cantorum, a més d'haver conegut moltíssims músics, he trobat vida en moments molt difícils i amistats que perduraran per sempre més. Gràcies, Santiago i Patricio: sense vosaltres no haguera sigut el mateix.

Al concert de l'1 d'octubre de 2017, es va tocar el pasdoble La Polilla, que va compondre el músic Alfonso Gutierrez, dedicat a Patricio Segarra, a Santiago Aragonés i a mi, José Benet. Va ser un dia molt especial, on ens van entregar a cada u de nosaltres una partitura, que guardo amb molta il·lusió.

Destaque els reconeixements que m'han atorgat i done les gràcies per cada u d'ells:

- Reconeixement com a membre fundador del Ateneu Musical Schola Cantorum (setembre 1995, president Ernesto Segarra).
- Reconeixement a tants anys de fidelitat a aquesta banda (desembre 2002, president Felip Miralles).
- Reconeixement de la insígnia d'or per estar més de 50 anys en la banda (presidenta Mari Àngels Abad).
- Reconeixement amb el pasdoble "La Polilla", pel compositor Alfonso Gutiérrez (Octubre 2017, presidenta Mar Viruela)

D'esquerra a dreta: Patricio Segarra, Sergi Costes, Alfonso Gutiérrez, Santiago Aragonés i José Benet en l'estrena del pasdoble "La Polilla"

Per acabar, he de donar les gràcies a tots els directors després de don Miguel Arnau, presidents i presidentes, pel tracte rebut per tots ells/es. Gràcies de tot cor.

ELS VINT-I-VUIT CERTÀMENS DE JOSÉ BENET

1r CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÓNICA 21/07/1966 Plaça de bous de València, 40 músics, 2° secció. "LA CALESERA" i "OBERON" com a peça lliure, 1r PREMI per votació popular

2n CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÓNICA 21/07/1967 Plaça de bous de València, 64 músics. "LA REVOLTOSA" i "DER FREISCHÜTS", 1r PREMI.

3r CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÓNICA 21/07/1967 València Secció Especial, 85 músics. "EL LAGO DE LOS CISNES".

4t CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÓNICA 20/07/1968 València Secció Especial, 88 músics. "DANZAS FANTÁSTICAS" i "CIRANO DE BERGERAC".

5é CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÓNICA 16/07/1969 València Secció Especial, 95 músics. "DANZAS PERSAS" i "BORIS GODUNOV", 3r PREMI.

6é CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÓNICA 21/07/1970 València Secció Especial, 99 músics. "LEONORA" i "SIGFRIDO"

7é CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÒNICA 23/08/1975 Campo de Criptana (CR) Secció Única, 76 músics. “LA REVOLTOSA” i “1812”, 1r PREMI.

8é CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÒNICA 21/08/1976 Campo de Criptana Secció Única, 82 músics. “SEVILLA” i “BORIS GODUNOV”, 2n PREMI

9é CERTAMEN PROVINCIAL DE LA BANDA SIMFÒNICA 26/09/1976 La Vilavella, 1a Secció, 95 músics. “EGMONT” i “PUENTEAREAS”

10é CERTAMEN REGIONAL DE LA BANDA SIMFÒNICA 12/12/1976 Monòver (Alicante) 1a Secció.

11é CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÒNICA 20/08/1977 Campo de Criptana Secció Única, 84 músics. “DANZAS FANTÁSTICAS” i “LAS GOLONDRINAS”.

12é CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÒNICA 18/06/1977 Benicassim 1a Secció. “LAS GOLONDRINAS” i “RECORDANDO”, 1r PREMI.

13é CERTAMEN DE LA BANDA SIMFÒNICA 17-18-19 /07/1978, València Secció Especial B, 90 músics. “SUITE DEL GRAN CAÑON” i “TANNHAUSER” 3r PREMI

14é CERTAMEN PROVINCIAL DE LA BANDA SIMFÒNICA 12/11/1978, l'Alcora Secció Especial. “MARCHA BURLESCA” i “EL GRAN CAÑÓN”, 1r PREMI.

15é CERTAMEN PROVINCIAL DE LA BANDA SIMFÒNICA 12/05/1985, Borriana, Secció 1a. “DIVERTIMENTO” i “TANNHAUSER”.

16é CERTAMEN DE BANDAS DE LA COMUNIDAD VALENCIANA 27/10/1985 Elda Secció 1a. “RAPSODIA DE PASCUA” i “TANNHAUSER”, 1r PREMI.

17é 1r CERTAMEN INTERNACIONAL DE CIUTAT DE VALÈNCIA 17/07/1986 València Secció B, 105 músics. “INDECENCES SIMFÒNIQUES” i “TANNHAUSER”, 2n PREMI.

18é CERTAMEN DE BANDAS DE LA CIUTAT DE CULLERA 23/04/1995 Secció Única. “SEMIOTECNIA” i “SINFONIA N° 12”, 2n PREMI.

19é CERTAMEN PROVINCIAL DE VILAFRANCA 30/04/1995 Secció 1a. “SERENATA” i “SINFONIA N° 12” 1r PREMI.

20é CERTAMEN NACIONAL CIUTAT DE LEGANÉS 01/07/1995 Secció Especial. “ESTAMPAS DE LEGANÉS” i “L'OCELL DEL FOC”, 3r PREMI.

21é CERTAMEN DE LA COMUNITAT VALENCIANA 22/10/1995 Cheste Secció 1a. “CELEBRATION” i “SINFONIA N°12”, 3r PREMI.

22é CERTAMEN INTERNACIONAL DE LA CIUTAT DE VALÈNCIA 06/07/1997 València Secció 1a, 90 músics. “TRES PIEZAS” i “BELKIS” 1r PREMI.

23é CERTAMEN NACIONAL CIUTAT DE MURCIA 14/11/1998 Murcia Secció 1a. “SALÓN MÉXICO” i “BELKIS”, 1r PREMI.

24é CERTAMEN PROVINCIAL 28/04/2002 Castelló Secció 1a. “PRELUDI PER A UN ANIVERSARI” i “WAIT OF THE WORLD”, 1r PREMI.

25é CERTAMEN DE BANDES 20/10/2002 Cheste secció 1a. “DANZAS GULANSESAS” i “WAIT OF THE WORLD”, 2n PREMI.

26é CERTAMEN INTERNACIONAL DE LA CIUTAT DE VALÈNCIA 10/07/2004 València Secció d'Honor, 129 músics. “EPOPEYES VALENCIANES” i “TERRA MÍTICA” 1r PREMI.

27é CERTAMEN PROVINCIAL DE CASTELLÓ 01/05/2005 Castelló Secció 1a, 85 músics. “EL FESTÍ DE BALTASAR” i “WEST SIDE STORY”, 1r PREMI.

28é CERTAMEN DE BANDES DE LA COMUNITAT VALENCIANA 23/10/2005 València Secció 1a, 85 músics. “TRES SECUENCIAS SIMFÒNICAS” i “WEST SIDE STORY”, 1r PREMI.

Certamen Internacional de la ciutat de València el 10 juliol de 2004. Secció d'Honor, 129 músics

José Benet amb la banda simfònica en un concert a Borriana l'any 2015

L'ocell daurat

Enrique Salvador Clavell

Clarinet Grup i Cor de pares i mares de la Escola de Música

fil, li facen un teixit i li cusin una caputxa. Després d'enganyar al filador, teixidor i sastrinyol, es va a desafiar al rei, burlant-se d'ell i menjant-se les cireres que tant s'estimava el monarca. El rei ordena als seus servents que capturen, al preu que siga, a aquest dolent ocell per cruspir-se'l. No anem a desvetllar moltes més coses, perquè preferim que vinguen al concert i puguen esbrinar quin serà el desenllaç de tota aquesta simpàtica història. Eixirà victoriós aquest ocelllet o, per contra, caurà en les mans d'aquest rei enfurismat?

Cal dir que aquesta cantata ja va ser escenificada l'any **2003** per la nostra entitat sota la coordinació de Joan Montón. Per a tal esdeveniment Carles Valls es va encarregar dels arranjaments musicals i Josep Font va fer l'adaptació dels textos. La direcció escènica la va realitzar Miquel Ortega i la musical Enrique Salvador, a l'orquestra, i Toni Forner al cor. Recorde que, tot i que ja ha plogut molt des d'aleshores, va ser una experiència molt bona i gratificant on participaren molts alumnes i músics, on es va fer un gran treball i el resultat que s'obtingué va ser magnífic. Pareix que va ser ahir... Moments màgics per a no oblidar, els quals perduraran en la nostra memòria.

El **Schola Clarinet Grup** es va constituir durant el curs 2009-2010 amb l'objectiu de fomentar l'instrument del clarinet en la nostra escola i complementar la formació dels nostres alumnes. Des de la seua formació s'han realitzat diversos projectes, com ara el concert de bandes sonores; homenatge als grups *The Beatles*, *ABBA* i *Queen*; música de Disney; concert amb el Cor Juvenil i de Mares i Pares de l'Escola; concert per a solistes... Fins i tot ens hem fet un autohomenatge! L'ocell daurat serà el nostre nou projecte que realitzarem el pròxim **26 de juny al Teatre Municipal Carmen Tur** de la nostra localitat. Tot i que l'obra permet ser escenificada, en aquesta ocasió farem la versió de concert amb la participació de Paco Nebot com a narrador. A més a més, comptarem amb la col·laboració dels alumnes de Jardí, Iniciació i Llenguatge Musical i el Cor Juvenil de la nostra Escola. Des d'ací un agraïment molt especial als seus mestres Alba Pérez, Alejandro Callau, Maite Cabeza, Salomón Torres i Marc Nebot. Gràcies per la vostra predisposició i pel bon treball que esteu realitzant!

Per últim, només ens queda convidar-los al nostre concert que estem preparant amb molta il·lusió. Ens esperen setmanes de molt de treball (arranjaments, assajos, coordinació...) Però, estem segurs que la recompensa que obtindrem serà molt gran i satisfactòria. Ens veiem prompte!

L'ocell daurat és una cantata creada pel compositor **Frederic Mompou** per a la quarta trobada de corals pertanyents al Secretariat de Corals Infants de Catalunya. Aquesta obra està basada en les glosses de Núria Albó sobre el conte popular *L'oriolet*, el qual es va rebatejar posteriorment com *L'ocell daurat* i va ser dedicat a Oriol Martorell, qui va tindre un paper important en aquesta iniciativa educativa.

Cal dir que Mompou va posar la música i originalment es va instrumentar per a conjunt de flautes dolces i instrumental Orff, per facilitar que pogués ser interpretada per xiquets i xiquetes, tant de corals menudes com de molts cantaires; per corals que comencen o les que tenen més historial; per a les que tenen un nivell musical considerable o, per contra, tenen més limitacions tècniques.

L'obra ens conta la història d'un ocell molt descarat i atrevit que es troba un borrallo de llana i mana que li traguen el

EL CONCERT DE LES TRES BANDES

Sergi Costes Ferré

He tingut la sort de criar-me musicalment en un poble on hi ha una tradició bandística important com és Amposta. Possiblement es dega al fet que hi haja dues bandes: la Lira Ampostina i la Unió Filharmònica d'Amposta. Pel fet de tenir dues societats musicals, neix una sana rivalitat que fa que aquestes sempre estiguin en una constant «lluita» per ser-ne la millor, almenys per a la seva afició. Quan jo tenia 13 anys, la meua banda, la Lira, va organitzar un intercanvi amb una banda de la Vall d'Uixó. Aquesta banda va venir a fer un concert a la nostra societat i més tard nosaltres els vàrem tornar la visita. Es tractava de la banda del CIAC, Centre Instructiu d'Art i Cultura. Per a mi va suposar un impacte, ja que no havia vist mai una banda tan gran i amb un repertori tant exigent. En aquella edat vaig descobrir que en les terres de la Comunitat Valenciana hi havia una tradició bandística com en cap altre lloc. Van passar els anys i, com en cada ocasió que podia anar-hi, vaig anar amb uns amics a veure el Certamen Internacional de Bandes Ciutat de València. Era l'any 2004. Abans de començar les audicions a la plaça de bous de València, vaig obrir el programa i vaig poder llegir que hi participava una altra banda de la Vall... i que anava a la Secció d'Honor! Recorde que va ser una sorpresa descobrir que la Vall tenia una altra banda... i quina banda! L'Ateneu Musical Schola Cantorum! Tinc molt present el record d'aquella gran actuació i del gran resultat obtingut d'aquella

Actuació de la Schola Cantorum en el Concert de les Tres Bandes. Fotografia de Xema Lorenzo

edició del certamen. Que poc m'imaginava el que em donaria aquesta banda al cap dels anys...! Llavors vaig entendre per què eren tant importants aquestes societats. Sent dues bandes en el mateix poble, ja se sap.

Fa uns anys vaig participar amb la banda que dirigia anteriorment al Certamen Provincial de Castelló en la tercera secció. La mateixa tarda, abans de la nostra participació, es celebrava la quarta secció. Vaig anar a donar un cop d'ull al programa i vaig tornar a tenir una altra sorpresa. Hi participava una altra banda de la Vall i n'era una de diferent a les altres dues: la Unió Musical Vallduixense. Una banda més petita, però amb una projecció i creixement musical que l'ha dut a ser una banda molt interessant. No ho podia creure. Resulta que no dues, sinó tres bandes en un mateix poble! Vaig tenir clar que la Vall d'Uixó és un poble molt especial i que gaudeix d'una tradició musical fora del normal.

Amb tot això i amb tots els esforços efectuats entre la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de la Vall d'Uixó i dels presidents de les 3 entitats, s'ha arribat a una realitat molt esperada: poder realitzar un concert anual on les tres bandes tinguin l'oportunitat de posar en escena tota la qualitat musical

existent. Personalment crec que és un importantíssim al·licient per als músics i directors, ja que és una ocasió per poder ajuntar a tots aquells components que, per motius professionals, es troben vivint fora de la ciutat amb aquells músics tan indispensables i dels quals puc gaudir cada setmana. Molts assajos, retrobament de companys i amics que feia temps que no coincidien, treball d'un

"Em sento molt privilegiat de poder pertànyer a aquesta grandiosa societat"

repertori d'alt nivell i molta motivació. En pocs dies vaig poder comprovar que aquesta banda no parava de créixer en tots els sentits i un gran sentiment de responsabilitat em va envair. Està clar, un "mano a mano" d'aquestes característiques ho mereixia tot. Va arribar el dia del concert, els vestuaris estaven plens de músics de les tres bandes preparant-se per a la eixida a l'escenari, fent-se fotos, saludant els companys de les altres agrupacions... Es respirava un ambient pre-concert molt bonic i això que encara no havia començat el millor: la música. En aquesta ocasió la Schola va ser la

banda que tancava l'acte. Malauradament els músics no vam tindre accés a les butaques per veure el concert de les bandes companyes, així que vam pujar a l'escenari amb la estranya sensació de no saber ben bé el que hi havia passat. Com deia, la Schola vam ser els últims en pujar a l'escenari. Mentre els músics es col·locaven als seus llocs, darrera les cortines, vam veure com un espai tan gran se'ns feia petit, bon senyal! Una vegada obertes les cortines i feta la presentació va començar la música. En eixir a l'escenari i trobar-me amb aquesta gran banda, els meus nervis es van convertir en una mescla de confiança, tranquil·litat i motivació, perquè la feina estava feta. I així va ser. Recorde les cares de concentració, la implicació, la musicalitat i, sobretot, la gran emoció que vam viure tots els músics en poder disfrutar junts d'una actuació tant intensa. Estic segur que aquesta va ser la primera edició d'un espectacle que ajudarà a realçar cada vegada més el nom de la Vall d'Uixó mes enllà del territori i, per la meua part, només puc dir que em sento molt privilegiat de poder pertànyer a una grandiosa societat com és la Schola.

1

GALERIA DE RECORDS

1. Homenatge a José Marco Diago "Pacoc" durant l'arreplegada de músics del dia de Santa Cecília 2018
2. L'Orquestra Jove en el concert de Santa Cecília 2018
3. Cor polifònic durant el concert de Nadal 2018
4. Banda Juvenil en la plaça de bous de Castelló en l'homenatge a les escoles de música 2018

2

3

4

1. Concert de l'Assumpció, 2018
2. Trobada de bandes a Alfonteguilla, 2018
3. Músics que han pujat a la banda simfònica i orquestra simfònica el dia de Santa Cecília, 2018
4. Passejada de la inauguració del solar, 2018
5. Passejada en la desfilada de Gaiates en la Magdalena 2019

1

2

1. Banda juvenil en el concert de fi de curs 2018
2. Curs de perfeccionament 2018 (corda)
3. Curs de perfeccionament 2018 (vent)
4. Homenatge a les escoles de música, Castelló 2018
5. Orquestra Jove en el concert de fi de curs 2018

3

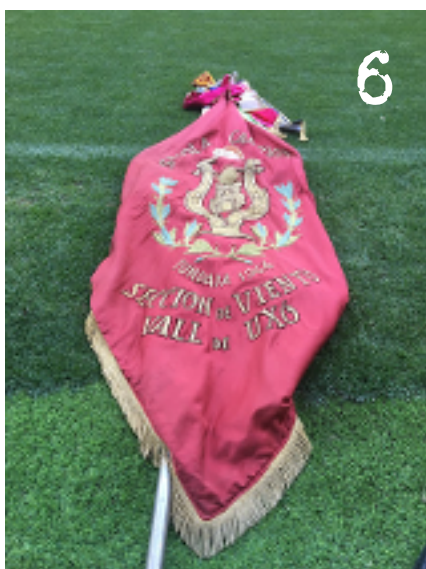

4

6. Bandera de la "Sección de Viento" a Mestalla, València
7. Primer assaig banda de iniciació 2018

5

6

7

1. Concert de Santa Cecília, 1986
2. Passejada de Santa Cecília, 1966
3. Passacarrers a Alfara d'Algimia, 1967
4. Primer concert de la secció de vent, novembre 1963
5. Certamen internacional de València, 1966

I SOPAR MARES SCHOLERES

ANÒNIM

Sí, sí, heu llegit bé! Després d'estar sempre cap amunt i cap avall, carregant instruments i debatent amb els fills i les filles -«Vinga va, que hi ha banda!», «Afanyat que apleguem tard!», «Fes el favor de moure, que d'ací a allí no ens tele-transportem!»-. Sí, sí, per fi ens hem ajuntat les mares (i esperem que els pares s'animen a fer el mateix), que no tot han de ser corregudes, amb el temps cronometrat.

Açò va començar un divendres, com no podia ser d'altra manera, a l'assaig. Xarrant xarrant, ens dèiem: «Tu saps? Ni un moment de relax!», «Vaja vida que duem totes!!», «És que no ens veiem en tranquil·litat per a res!».

I així així, que si podíem veure'ns en un soparet, que si estaria bé que hi haguera karaoke, que on podríem fer-ho i com anunciar-ho perquè aplegara a totes les mares de músics i també a les dones que tinguen relació amb l'entitat.

I ho vàrem proposar i de seguida es varen anar agregant dones i vàrem poder celebrar eixe sopar, que es va coure, com no podia ser d'altra manera, en un dia d'assaig.

I sabeu què? Ho vàrem passar d'allò més bé. Ha sigut una experiència molt bona i enriquidora. Algunes ens coneixem de sempre, altres de vista i unes altres de quasi res, però ens hem quedat amb la sensació d'haver fet pinya. Tenim en comú l'afició dels nostres fills i filles per la música i això fa que resulte fàcil connectar entre nosaltres i que l'ambient siga immillorable. La connexió és inevitable. Quan els xiquets són menuts, els portes als assajos i concerts. Són moltes hores, molts dies coincidint sempre amb bona gent. I quan són autosuficients, vas amb molt de gust d'espectadora.

Per a concloure vos diré que espere que fem molts més sopars com este, perquè has d'estar on et trobes a gust, on rigues i converses amb persones agradables, i més si tenen inquietuds molt similars a les teues.

És igual que tingues arrels en l'entitat, com que hages aterrat fa poc. La qüestió és que tots ens sentim part d'aquesta història.

De segur que seguirem en estos sopars i farem d'ells una tradició, com tot el que envolta la Schola: tradicions i novetats.

Bo, ara esperem que eixe sopar de pares scholeros no es faça esperar.

ATENEU MUSICAL
SCHOLA CANTORUM
LA VALL D'UIXÓ

grup jove

TRIO

SI PERTANYS A ALGUNA DE LES NOSTRES AGRUPACIONS O ERES ALUMNE DE L'ESCOLA DE MÚSICA, PORTS FORMAR PART DEL GRUP JOVE SCHOLA CANTORUM I COL LABORAR EN LES ACTIVITATS QUE ORGANITZEN EL MÉS JOVES DE LA NOSTRA ENTITAT A PARTIR DE QUE COMENCES A CURSAR 2N DE LA ESO .

APUNTA'T-HI EN HORARI D'OFICINA.

INAUGURACIÓ DEL SOLAR

Era un dia molt important per l'Ateneu Musical Schola Cantorum. Un dia esperat molts anys. Al nostre pensament, tants i tants músics. Al nostre cor, tants i tants scholeros. Al nostre record, tots aquells que un dia van dir de la Schola Cantorum aquesta és ma casa i aquesta és la meua gent. Davant, sempre, al final de la música, don Miguel.

Era un dia per a donar gràcies. Era un dia per a dir que som afortunats. Era el dia que un dels nostres somnis més desitjats començava a fer-se terra, espai, vida. Ja teníem local!

Aquell dia tocava compartir la nostra alegria amb tots els socis, amb tot el poble, amb tota la bona gent que estima aquesta terra nostra travessada de música bonica.

Som una música antiga, som el present, som el futur, som el més enllà.

Visca la Schola Cantorum!

MECENES SCHOLA CANTORUM

L'Ateneu Musical Schola Cantorum i la seua junta directiva vol agrair el seu compromís i esforç a tots el que estàn col·laborant per a que el nostre somni d'una nova seu siga possible. Ni són tots els que estan, ni estan tots els que són. Gràcies a tothom!!!

ABAD PEÑARROJA, MARÍA ÁNGELES

AGUT ANDRÉS, XIMO

AGUT CUBELLS, VICENTA

AGUT FORNER, JOAQUÍN

ALFONSO SUÁREZ, SERGIO

ALUMVILL

ANDRÉS ORTIZ, ANA MARTA

ARAGÓ BERNÚS, TERESA

ARNAU CLAVELL, PLACI

ASSESSORIA NOVES GESTIONS

ATELIER 3

BATALLER PIQUER, ALBERTO

BOTÍAS BERZOSA, PEDRO

CANÓS VALLS, XIMO

CAÑADA JIMÉNEZ, JULIA

CARO BERGA, RAFAEL

CUADRADO MORENO, MARI CARMEN

DARÒS GARCÍA, GEMA

DARÒS SERRANO, VICENTA

DE LA ROSA BELTRÁN, RUBÉN

FÉLIX IGLESIAS, MAR

FUERTES PALASÍ, JUAN FRANCISCO

GARASA REY, TERESA

GARCÍA TELLO, VICENT

GÓMEZ ABEGO, LAURA

GÓMEZ PADILLA, CONSUELO

GOMIS SERRANO, JORDI

GOR AGUILAR, MILA

GREGORI BELLMUNT, CONSUELO

GREGORI BELLMUNT, JOSÉ VICENTE

JARQUE LÓPEZ, ANTONIO RAMÓN

LACOMBA ORENGA, VICENTE JOAQUÍN

LORENTE FUERTES, INMACULADA

MARCO DIAGO, JOSÉ

MARTÍ GARASA, ANDREA

MARTÍ GARASA, OVIDI

MARTÍ IBÁÑEZ, CARLOS

MARTÍNEZ SARRIÀ, FRANCISCA

MONTÓN SEGARRA, JOAN

MOYA GÓMEZ, JORGE

MOYA TARRAGA, FLORENTINO

NAVARRO SORRIBES, MARÍA AMPARO

NEBOT GARRIGA, JOSEP ANTONI

NEBOT RUBIO, LEONOR

ORENGA AGRAMUNT, JUANA

ORTEGA CARO, MIGUEL

PAGÉS SEGARRA, XAVIER

PALASÍ CAÑADA, PACO

PEIRATS CHACÓN, CONXA

PEIRATS CHACÓN, JOSÉ

PEIRATS MARCO, MANOLO

PEÑARROJA PÉREZ, ROSARIO ANA

PÉREZ COLLADO, RICARDO

PÉREZ GARCÍA, JACINTO

PORCAR LANGA, MANUEL

PORCAR RODADO, MARÍA ELENA

RODRÍGUEZ NÍGUEZ, MARÍA CARMEN

RODRIGO MOLINA, MARÍA ASUNCIÓN

RODRÍGUEZ SEBASTIÁN, ANA ISABEL

ROIG MARCO, AMPARO

SAFONT VILLALBA, MARÍA LUISA

SALVADOR CLAVELL, ENRIQUE

SALVADOR DARÒS, FRANCISCO PASCUAL

SALVADOR DARÒS, JOSE VICENTE

SALVADOR DARÒS, PEPA

SALVADOR DARÒS, VICENTA MARÍA

SALVADOR SERRANO, ENRIQUE

SANCHO FENOLLOSA, MARÍA JOSÉ

SÁNCHEZ PLANELLES, FRANCISCO

SEGARRA ADRIÁN, JORGE

SEGARRA ADRIÁN, MARIA TERESA

SEGARRA BELTRÁN, JOSÉ ANTONIO

SEGARRA GARCÍA, JOSÉ

SEGARRA VALLS, ANA

SEGARRA VALLS, MIGUEL ÀNGEL

SEVILLÀ GONELL, FRANCISCO

SEVILLÀ NEBOT, FRANCISCO

SOLERNOU SANZ, MARÍA INMACULADA

TORRES VICENTE, EULOGIO

VALLS CLIMENT, VICENTE

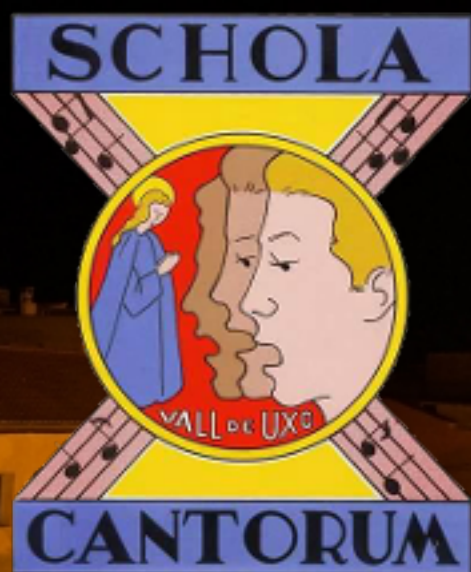
VALLS GREGORI, CARLES

VALLS GREGORI, CONSOL MARIA

VICENTE TIDO, MARÍA JESÚS

DIPUTACIÓ
D E
CASTELLÓ

DAROS
2018